

Redaktora vārdi

Svētku virpuļi

Pirms dažiem gadiem mani ļoti iedvesmoja brauciens uz Alsungu. Pēc tam rakstīju, ka suiti ir sevi atraduši, bet mēs vēl esam tikai meklējumos, kaut cerīgos. Šovasar, izbaudot novadā trīs brīnišķīgus svētkus, izjutu, ka esam sataustījuši tās dzīvības dzīslas, ar ko esam atšķirīgi un īpaši un kas ir mūsu pašu vērtības.

Kolkā svin nevis vienkārši Jūras svētkus, bet gan Divu jūru svētkus, šajā reizē arī suminot jubilāru Kolkasragu. Galu galā Mazjūra, Dižjūra un Kolkasrags ir tikai mūsu novadā! Lībiešu svētki Mazirbē pie vienīgā Lībiešu tautas nama pasaulē notiek jau daudzus gadus. Taču arī šajā unikālajā vietā sāk iepļūst svaigas vēsmas un aizvien vairāk pieskaras pasaules elpa. Pirmais Sklandrausu festivāls Dundagā, kas cēla godā senos amatus, bet īpaši dižrausi kā vienu no novada zīmoliem, trāpīja desmitniekā.

Svētki mums ir vajadzīgi, lai apzinātos, kas mēs esam un cik bagāti un unikāli esam. Tie mūs iepriecina un vieno.

Diāna Siliņa

2. lpp. **Ciemos pie tūļeniekiem.**
4. lpp. **Skolēnu dziesmu un deju svētkos.**
- 6 lpp. **Kolkasraga 975. jubilejā.**
7. lpp. **«Tirdzniecība Jaundundagā ir dzīva».**
8. lpp. **Kristīne Savicka par jauniešu dzīvi.**
9. lpp. **«Skatuve ir droša vieta. Bailes pārvarot, mēs virzāmies uz priekšu».**

Pirmie Sklandrausu svētki

25. VII Dundagā godā cēla senos tautas amatus, bet pāri visam — sklandrausi, vienu no mūsu novada zīmoliem.

Diena bija tieši tāda, kā novēlēja Kultūras pils direktore Baiba Dūda: «Viesu slava ir mūsu gods, tāpēc Dundagā varam satikt meistarus no dažādām valsts pusēm. Lai baudām viņu veikumu, lai ritam cauri šai dienai priekpilni un saulaini kā mūsu saules rausis, vienalga, kādā vārdā to sauktu — žograusis vai dižrausis, vai sklandrausis».

Savukārt lielkoncerta noslēgumā novada domes priekšsēdētājs sacīja: «Kā liels, skaists un garšīgs dižrausis, veidots kārtu kārtām, piepildīts ar sirds siltumu, ir šī diena». Kas tad bija šīs kārtu kārtas?

Stingro rudzu miltu žoga maliņu jeb sklandu veidoja sklandrausu meistarklases pie Elmas Zadiņas un Dženetas Marinskas, kā arī citas seno amatu darbnīcas, kur meistari mācīja izgatavot mūzikas instrumentus no dabas materiāliem, veidot māla figūriņas, dažādas priekšmetus no tāsīm, ievingrināt roku zedēna žoga pišanā, nodarbības bērniem un daudzas citas. Pašu darinātas somas, māla traukus, apgleznotas krūzes, vāzes, dažādas rotas lietas un kārumus, to skaitā pi-parkūkas, Druvas saldējumu un kazas piena saldējumu no Kristīnes Piliēnas saimniecības, piedāvāja tirdziņš. Ar saviem ražojumiem, audzējumiem un meža veltēm piedalījās arī mūsu novada cilvēki: Edīte Seipule, Zinta Ķierpe, Ivars un Evita Tropiņi, kā arī Silva Reine. SIA *Vilnas fabrika* priecēja ar vilnas

dziju un segām. Ļaužu bija ka biezs, un pieprasījums pēc sklandrausiem tik liels, ka tos izpirka pusstundas vai stundas laikā, kaut gan dižrausus bija sacepušas gan mūsu meistas, gan suitu sievas, gan vēl kādas citas cepējas. Manīgākie žograusu tīkotāji tos atrada pat Tūrisma informācijas centrā, kur tos tirgošanai bija atstājusi Dž. Marinska.

Ar saistošu videostāstu *Kurzemes tradīciju vērtības mūsdienā* vidē, izmantojot pērnās un šīs vasaras ekspedīciju materiālus mūsu novadā, dalījās Janīna Kursīte-Pakule. Interesentu netrūka. Man no videostāsta visspilgtāk atmiņā iegūlās profesores aicinājums pie mājām kā agrāk audzēt kārsurozes un izbrīns par to, ka jūras tuvums mums ir tik pierasts, ka to pieņemam kā pašsaprotamu vērtību.

Aizkustinošu brīdi latviskās dzīvesziņas turētāji piedzīvoja pils pagalmā, kur tieši no Latvijas Nacionālā mākslas muzeja direktores, bijušās dundadznieces Māras Lāces rokām katrs saņēma uzslavas rakstu *Gods tev un tavam rausim*, kā arī labības kūlīti ar stilizētu dižrausi, kas gatavots no dzijas.

Šai dienai, ja to salīdzinām ar dižrausi, bija skaists pildījums: lielā sklandrausa veidošana pie parka estrādes, brīnišķīgi koncerti laukumā pie pils un uz estrādes skatuves, seno mantu izsole, rūpšanās umurkumūrā un nodarbības bērniem. Jāpiemin, ka Dundagu rotāja vairāki ziedu sklandrausi: trīs pils apkār-

• Tikai ar tādu centību rodas amata prasmes. Visvalža Biezbārža foto

tnē, arī pagalmā, un viens pie autoostas.

Sklandrausa — saules rauša — veidošana pie estrādes notika kā īpašs rituāls. Vēlāk, lielkoncerta vidū, gods to iegriezt pienācās abām mūsu novada izcilajām dižrausu cepējām — E. Zadiņai un Dž. Marinskai, kas ieguldījušas lielu darbu, lai sklandrausis arī Eiropā kļūtu par tik sevišķu, ka Eiropas Savienība (ES) to iekļautu tradicionālo un aizsargājamo ēdienu sarakstā. Turklāt tas ir pirmais Latvijas ēdiens, kam garantēta tradicionālā īpatnība ES.

Lielkoncerts *Sklandrausis — saules rausis*, kurā piedalījās mūsu un kaimiņu novada pašdarbības kolektīvi, izvērtās par pacilājošiem mazajiem Dziesmu un deju svētkiem, kas priecēja daudzos skatītājus. Abu koncertu rozīnīte bija čehu draugi — fokloras kopa *Jaro* un deju kolektīvs *Jitrenka*, kas aizrāva ar savu temperamentu un kam svētki bija ļoti patīkuši. Tāpat abos koncertos savus priekšnesumus sniedza vokālā pedagoga Edgara Kramiņa vadītās vokālās mākslas laboratorijas *Izdziedi vasaru!* atraktīvie dalībnieki, kas nedēļu mācījās pilī, lai uzstātos svētkos.

Kaut gan balles laikā sāka līt, dejojāji kopā

ar grupu *Galaktika* ballējās līdz pieciem no rīta.

Uz svētkiem bija sabraukuši arī daudzi dundadznieki, kas dzīvo citviet. Ieva Kreihelte bija ieradies no Amerikas. Viņa Dundagu apciemo ik pēc pāris gadiem. 2013. gadā Ieva kopā ar latviešu kori piedalījās Dziesmu un deju svētkos. Šovasar viņas deviņgadīgais dēls Tālis dažādas prasmes apguva lībiešu bērnu un jauniešu nometnē *Mierlinkizt* Mazirbē. Viņa ar sešgadīgo dēlēnu Krišjāni tikko bija gatavojusi tāšu rokassprādzi. Dundagā Ieva ir uzaugusi, tāpēc cenšas to parādīt arī bērniem.

Kā meistarklasēs klāties mūsu dižrausu cepējām, kas vadīja divas meistarklases, un ko viņas domā par lielo sklandrausu pieprasījumu?

E. Zadiņa: — Tā bija nepārasta darba diena. Cilvēki bija ļoti ieinteresēti. Lielākajai daļai arī izdevās iemācīties dižrausu veidošanu un cepšanu. Labāk būtu bijis, ja būtu vairāk laika un mazāk cilvēku vienā reizē. Tad varētu individuāli ar katru pastrādāt.

Dižrausis nav nekāda pankūka: pagatavo mīklu un liec

Nobeigums 3. lappusē

• Lielā sklandrausa veidošana.

Visvalža Biezbārža foto

Drīzumā

15. VIII plkst. 10.00 pie *Mazās skolas* Dundagas sporta svētki. Plkst. 9.30 uzstājas ielu vingrotāji. Plkst. 22.00 parkā balle, spēlē Rikardions. Ieeja: 3 €.

29. VIII Senās uguns nakts. Nāc un iededzies Baltijas jūras krastā par vienotību, piederību savai tautai un novadam, aizdedz sveci vai lāpu kā atgādinājumu sev un citiem, ka jūra, kas mūs vieno, ir sargājama!

Stafetes skrējieni *Sirdspuksti jūrai*. Piešķiršanās pie Smaidas Šņikvaldes — 22021270 vai Aigas Ūdres — 26401344.

Vakarā pie Kolkas tautas nama uguns-kurs, uguns skulptūras, dziesmas, dejas un Vaides mākslinieču — Gītas Šmites un Ritātas Leles — gleznu izstāde. Koncertā un ballē priecēs Andris Ērglis un Jānis Strazds.

5. IX Kolkas tautas namā kultūrvēsturnieces Baibas Šuvcānes grāmatas *Sauc par Vaidi mūsu ciemu* atvēršanas svētki.

Tikšanās ciemos

Tūļos

24. VII kopā ar izpilddirektoru Visvaldi Radeli apciemojām tūļeniekus.

Toma un Sigita Liepu dārzā pie vasarīgi uzklāta galda mūs sagaidīja 9 pieaugušie un 3 bērni. Jautājot par to, vai visi tūļenieki regulāri saņem arī *Dundadznieku*, S. Liepa uzteica viņu labo pastnieci Maritu Kristiņu.

Izpilddirektors sākumā nedaudz iepazīstināja ar sevi. Viņš arī atzina, ka Tūļu ceļgals kļuvis pamanāms labā nozīmē — tur ir, kur acīm aizkerties, un nemaz nevar šai vietai tik vienkārši pabraukt garām. Izpilddirektors novērtēja, ka tas ir brīnišķīgi, ja paši cilvēki var vienoties un kaut ko tik skaistu izveidot, kā arī norādīja, ka Tūļi ir pietiekami liela vieta, lai to apciemotu un uzzinātu, kas uz sirds.

«Tas, ka kādam ir noteikts amats, vēl ne-nozīmē, ka viņš zina, ko iedzīvotāji grib, kas viņiem ir vajadzīgs. Braucot pa ciemiem, var redzēt, kas notiek, aprunāties ar cilvēkiem», V. Radelis sacīja, atzīdams, ka viņam patīk šī redakcijas iecere — apbraukāt ciemus un tikties ar tur dzīvojošajiem. Viņš arī pastāstīja, ka esam tikušies ar cilvēkiem vairākos novada ciemos un ir apstiprinājies, ka ciemiņu intereses ir pavisam citādākas, nekā tas izskatās, no centra lūkojoties. Problēmas ir pavisam konkrētas un risināmas. Tā, piemēram, izpilddirektoram nemaz nebija ienācis prātā, ka Pācē, kur pats bieži iegriežas, ir kāds vecs, satrupējies koks, kam krīt zari un kas ir bīstams. Nu tas ir nozāģēts.

Kā labu piemēru V. Radelis minēja Vīdālē pēc tikšanās nodibināto biedrību *Visvīdālē*, kas jau uzrakstījusi projektu pašvaldības rīkotajam konkursam *Atbalsts vietējo iniciatīvu projektiem* un saņēmusi finansējumu, lai ciemā izveidotu stendu. Vīdālē atrodas vecais grants karjers, ko pašvaldība paredzējusi privatizēt. Grants ir dziļi apakšā zem ūdens, un tāpēc tās ieguve ir ļoti dārga. Ko darīt? Valsts institūcijas saka — rekultivēt! Taču, lai to izdarītu, jākārto dokumentu kalni un jāmaksā barga nauda. Tagad vīdālnieki jau gatavi apspriest iespēju grants karjeru izno-

māt un apsaimniekot. Biedrībām paveras plašākas iespējas nekā pašvaldībai piesaistīt dažādu projektu līdzekļus. «Esam ieradušies, lai parunātos, kā dzīvojat, ko vēlaties, ko varam jums līdzēt, ko jūs — mums, varbūt mēs kaut ko nedarām pareizi. Ja kāds gribēs vizināties ar gaisa balonu, tā gan nebūs. Bet par elementārām lietām esam gatavi runāt», sacīja V. Radelis.

• *Kaut gan Tūļi nav ciems, tā ir apdzīvota vieta pusceļā starp Sabdagām un Dundagu. Administratīvi Tūļi ir pie Sabdagām, taču tūļenieku piederības sajūta ir cita — viņi, kā paši atzīst, dzīvo savā republikā. Sabdagas pārsvarā veido izkaisītas viensētas, bet Tūļos ir 6 mājas, kas atrodas cita pie citas. Tiesa, iedzīvotāju gan tur ir pamaz — katrā mājā pa vienam vai diviem.*

Vissāpīgākais Tūļos izrādījās jautājums par dzīvokļiem. Kā minēja Lelde Muhanova, kāda jauna ģimene vēlējusies pārcelties šeit uz dzīvi, bijuši gatavi paši visu izremontēt un sakārtot, taču viņiem atteikts. Kāpēc? Izpild-

direktors atbildēja, ka pašreizējie pašvaldības noteikumi nosaka kārtību, kam drīkst piešķirt pašvaldības dzīvokļus. «Ja ienāk cilvēks, kas pats ir gatavs ieguldīt, mums nav, ko piedāvāt, jo paši esam radījuši noteikumus, kas to neparedz,» skaidroja V. Radelis. «Jautājums ir par to, ko varam piedāvāt cilvēkiem, kas te vēlas dzīvot un strādāt. Gribam cilvēkus piesaistīt. Mums ir bērnu dārzs un skola, bet nav, kur piešķirt dzīvojamu platību». Izpilddirektors teica, ka domes deputāti devuši piekrišanu dzīvokļu politikas pārskatīšanai. Par to V. Radelis jau runājis ar Nekustamā īpašuma nodaļas vadītāju Gunti Kārklevalku un Sociālā dienesta vadītāju Inetu Mauriņu. Pašvaldībai dzīvokļi atrodas dažādās vietās, kā Nevejas skolā, *Baltajā skolā, Senķos*. Vajadzētu vienoties, kurus īpašumus

vainojās Marijai Kristiņai par pieļauto kļūdu *Dobēju* izsolē. Viņš teica, ka tā jau pamanīta un domes sēdē šo lēmumu neapstiprinās. (Domes sēde notika nākamajā dienā pēc tikšanās, un tajā *Dobēju* mājas 4. dzīvokļa izsoles rezultātus arī neapstiprināja. — *D.S.*) Izpilddirektors aicināja arī pašus cilvēkus uzmanīt, vai viņi visus dokumentus ir nokārtojuši līdz galam. Administrējot nekustamā īpašuma nodokli, atklājas visādas nesakārtotas lietas.

S. Liepa interesēja, kāpēc šogad ceļmalas applautas tikai līdz Dundagas zimei, bet ne tālāk. Uz to izpilddirektors atbildēja, ka viena lieta ir tā, lai skaisti izskatītos, bet otra — katram ir jādara savs darbs. Tas ir valsts ceļš, un ceļa daļai ir sava zona, kas jānopļauj. Lai viņi to dara!

Turpinot sarunu, V. Radelis pastāstīja, ka pēc viesošanās Pitragā pie Gaida Bērziņa Saeimas deputāts sarīkojis tikšanos Valsts un reģionālās attīstības ministrijā (VARAM). Kāpēc to vajadzēja? Pitragā sarunas raisījās arī par liedagu. «Mūsu novadā ir 38 km robeža ar jūru, bet pašvaldībai pludmalē nepieder ne smilšu graudiņš. Cilvēki atbrauc uz mūsu novadu un domā, ka liedags jāsakopj pašvaldībai, bet kā mēs to varam izdarīt, ja tas nav mūsu īpašums? Kaut kas nav riktīgi. Nu jau pāris reizi esam bijuši VARAM, kam pieder liedags, un esam izrunājuši variantus, kā pašvaldība var apsaimniekot pludmali. Ir daudzas lietas, ko domājam, ka nevaram izdarīt. Nē, mēs varam!» pārliecināts bija V. Radelis.

Vēl kāds tūļenieki pastāstīja, ka liepu alejā jau pāris gadu ir uzlikti soliņi, bet pie tiem nav atkritumu tvertņu un tur krājas tukšās pudeles un citi atkritumi. Izpilddirektors apsoliya mājupceļā tur iegriezties, apskatīties un, ja vajadzēs, problēmu atrisināt.

S. Liepa teica: «Mēs gribam, lai zēniem Dundagā ir arī futbola nodarbības». Izpilddirektors ieteica vecākiem, ja viņi tiešām grib, lai bērni šeit spēlētu futbolu, pašiem būt aktīviem, tad jau arī pašvaldība atbalstīs.

Nobeigumā V. Radelis kopā ar vairākiem tūļeniekiem izstaigāja apkārtni un aicināja: «Ja jums ir kādas ieceres, kaut vai vismuļķīgākās, sēžam un runājam! Gan jau no tā kaut kas radīsies».

Diāna Siliņa, autores foto

Tūļu pārvērtības

Par tikšanos Tūļos esam pateicīgi Sigitai Liepai, jaunai, aktīvai sievietei, divu bērniņu — devingadīgās Melisas un četrgadīgā Filipa — mammai, tāpēc aicināju viņu uz sarunu.

Dienu pēc tikšanās Tūļos Sigita un Toms Liepas svinēja laulības jubileju — apaļus desmit gadus. Iepazīnušies Anglijā, atgriezušies Latvijā, tad atkal aizbraukuši uz Angliju, bet tik un tā dzīve viņus atvedusi atpakaļ uz dzimteni, un nu kopš 2013. gada abi dzīvo mūspusē, Tūļos, Sigitas bērnības un jaunības zemē. Kāpēc tā noticis, un kāda bijusi atgriešanās?

«Anglijā bijām ieguvuši dažādu pieredzi, ne tikai labu vien. Saprātām, ka tā nav mūsu vieta. Taču galvenais iemesls, kāpēc atgriezāmies, bija mūsu meitas Melisas attieksme. Mūsu piecgadīgā meitiņa teica: «Ja es dzīvotu Latvijā, es varētu runāt latviski». Viņa vienmēr uzsvēra, ka esam latvieši. Nezinu, kā bērns var būt tāds patriots! Melisa ir ļoti gudrs bērns, un viņai labi padodas valodas. Arī Anglijā viņa, būdama ārzemniece, bija labākā lasītāja klasē, taču gribēja atgriezties dzimtenē.

Adaptēšanās nevienam no mums nebija tik viegla. Man bija liels satraukums par to, kā Melisa te iedzīvosies. Ļoti daudz šai ziņā viņai palīdzēja gan audzinātāja Zanda Zvinģe, gan Dundagas Mākslas un mūzikas skolas skolotāja Dace Čodera. Bija arī stress par to, kā iztiksim. Taču viss atrisinājās ļoti veiksmīgi. Tomam draugs bija sarunājis darbu Ģipkas zivju cehā. Tur vīrs strādāja par sterilizatoru. Protams, darbs ir grūts: jāstrādā lielā karstumā, ja ir vakara maiņa, tad naktī divos atgriežas mājās. Pašlaik gan cehs ir slēgts, taču Toms prot daudz ko, tāpēc tagad strādā celtniecībā.

Mums laimējās arī tikt pie dzīvokļa vienā no Tūļu mājām — *Niedolos*. Pagaidām dzīvojam pie mammas. Dzīvokli vīrs remontē pats. Dārzā viņš izvija glītu nojumi, par ko visiem prieks. Toms labprāt dara tādas un līdzīgas lietas. Ne jau velti ir izmācījies par galdniecību.

Pati sāku strādāt veikalā *Top!*, taču pār-

paturēt kā sociālās mājas, jo tādas arī vajag, kurus — nodot izsolē. Tad ieguldītu sociālajās mājās, bet pārējās uzturētu tie, kas tās ieguvuši izsolē.

Izpilddirektors savu darbinieku vietā at-

traucu to darīt, jo gribējās vairāk būt kopā ar bērniem. Šogad iesaistījies Dundagas vidusskolas padomē. Kad es mācījos, mūsu skolā bija vairāk nekā 800 skolēnu, tagad — tik tikko 300. Mans kaimiņu zēns Lauris Bērziņš pavasarī beidza 9. klasi, viņiem bijusi tikai viena klase, ko absolvējuši 16 skolēni. Sirds sāp!

Mēs negribam lielu zemnieku saimniecību, bet mums ar Tomu patīk dzīve laukos. Vēlos, lai maniem bērniem ir tikpat laba bērnība, kāda bija manējā. Drošībā, svaigā gaisā un dabas tuvumā. Pērnajā rudenī mūsu pagalmā un apkārtnē nedēļu nodzīvoja mednis. Putns nebaidījās, droši nāca klāt, ļāvās filmēties un fotografēties, ēda ābolus. Kur vēl ko tādu var redzēt?»

Protams, gribējās uzzināt, kāpēc saposts Tūļu ceļgals. Tam no abām ceļa pusēm uzlikts pa žoga fragmentam, vienā pusē ir uzraksts *Tūļi*, otrā — divas kastītes ar ziediem. Izrādās, ka cieši savijies pragmatisms un vēlēšanās sapost savu apkārtni. Mūsdienās cilvēki iepērkas interneta veikalos. Ja nav norādes, piegādātājam pircēju grūti atrast. Kādā īsā laika posmā te dzīvojuši sociāli ne-labvēlīgas personas, un apkārtējiem bija radies priekšstats, ka Tūļi ir netīkama un nedroša vieta. Tas bija pavisam mazu laika sprīdi, bet zīmogs jau bija uzlikts. Taču Sigita teica, ka tad, kad viņa uz šejieni kā mazs bērns atnāca 1989. gadā un augs, nekās tās nav bijis. Te dzīvojuši ap 80 cilvēku, bijis daudz bērnu. «Kādas mums bija interesantas spēles!» Sigita atceras. Arī tagad cilvēki te dzīvo draudzīgi, turas kopā. Pērn un šogad nosvinēti jautri Jāņi. Sabraukuši ciemiņi, visi dziedājuši un dejujuši. Sigitai gribas nelāgo priekšstatu par Tūļiem mainīt.

Talka notikusi šajā pavasarī. Sigita uzrunājusi vīru, māsas vīru, mammu un kaimi-

ņus. Kad parunājusies ar kaimiņiem Mariju Kristiņu, viņa arī bija domājusi par talku. Iesaistījušies visi tūļenieki, izņemot vienu. Sakārtojuši vietu pastkastītēm — tās bija nogāzušās, izzāģēja ceļmalas krūmus. Sigita mamma dārzā lielajā katla uz ugunsкура vārījusi gardu zupu. Apstaigājot apkārtni, gan turpat Tūļos aiz šķūnišiem, gan lielā ceļa malas līdz Dundagas puses klajumam, salasījuši 65 maisus ar atkritumiem. Žogu fragmentus kopīgiem spēkiem izgatavojuši Toms, Normunds Paegleskalns, Raitis un Lauris Bērziņi, kā arī bijušais tūļenieks Viktors Fesenko, kurš atzinis, ka kādreiz nav gribējis te dzīvot, bet nu viņam sākot patīkt. Sigita mammai siltumnicā bija izaugušas atraitnītes, tās sastādīja kastēs. Marija, braucot katru dienu uz darbu, aplej. «Bijām noguruši, bet gandarīti», atzina Sigita.

«Mums bija nodoms līdz 4. maijam, Latvijas Republikas neatkarības deklarācijas pasludināšanas dienai, pielikt pie žoga ceļgalā arī uzrakstu, bet tā nesanāca. Izdarījām to vēlāk. Raitis nopulēja vecu dēli, uzzīmējām burtus, Normunds izslīpēja vidiņus, tad burtus iekrāsojām un vairākkārt pārļakojām. Nebiju domājusi, ka ceļgala noformējumam būs tāds efekts. Cilvēki pamanīja un novērtēja», pastāstīja Sigita.

Kā aicināt atgriezties tos, kas ir projām? Vissmagāk ir ar darbu, taču, ja cilvēks grib strādāt, viņš to atradīs. Kā lielākās šejienes vērtības Sigita min mieru, klusumu, drošību, ļoti labu bērnudārzu, skolu, Dundagas Mākslas un mūzikas skolu, daudzos pulciņus bērniem.

Viņa izteica prieku par redakcijas un izpilddirektora tikšanos ar tūļeniekiem, secinot: «Tas bija vajadzīgi un noderīgi».

Diāna Siliņa, autores foto

Runas vīriem ir spēks rokās

Domes sēdēs

Ārkārtas sēdē 16. jūlijā

Nolēma iznomāt nekustamā īpašuma Jū-raspērles daļu — zemes gabalu un desmit būvju kompleksu. Šo nekustamā īpašuma daļu iznomā visu kopā kā vienu nomas objektu. Apstiprināja iznomāšanas nosacījumus un noteica sākotnējo nomas maksu.

Nolēma izveidot vienoto klientu apkalpošanas centru Dundagā, Pils ielā 5-1, izveides un pielāgošanas vajadzībām garantēja pašvaldības budžeta līdzfinansējumu 3683,56 €.

23. jūlija sēdē

Apstiprināja saistošos noteikumus *Par Dundagas novada pašvaldības 2015. gada budžeta grozījumiem*.

Par novada pašvaldības Privatizācijas, atsavināšanas un iznomāšanas komisijas locekli ievēlēja Nekutamā īpašuma nodokļa administratori Sintiju Gāliņu.

Grozīja domes 2014.27.11. lēmumu nr. 288 *Par Medību koordinācijas komisiju* un komisijas sastāvā iekļāva Imantu Zambergu, Lauku atbalsta dienesta pārstāvi.

Pieņēma *Pašvaldības kapitālsabiedrību pārvaldības noteikumu* projektu.

Nolēma sarīkot nomas objekta piedāvājumu atlasī, lai nodrošinātu Kaļķu bibliotēku ar darbībai nepieciešamajām telpām.

Pieņēma *Dundagas novada domes izveidoto darba grupu darbības nolikuma* projektu.

Vienai personai anulēja deklarēto dzīvesvietu Nevejas Ozolniekos.

Piešķīra Dundagas novada domes priekšsēdētājam Gunāram Laicānam 3 kalendārās nedēļas ilgu ikgadējo apmaksāto atvaļinājumu no 27. VII līdz 16. VIII.

Apstiprināja dzīvokļa nr. 2 un nr. 3 *Dobējos* izsolē piedāvāto cenu.

Protokolu pārlūkoja Sandra Kokoreviča

Administratīvajā komisijā

14. VII sēdē nr. 7 izskatīja 2 administratīvā pārkāpuma lietas.

No tām:

1 lietu par dzīvnieku turēšanas prasību pārkāpšanu (LAPK 106. p. 1. d.), personai lietas izskatīšanu atlika uz nākamo administratīvās komisijas sēdi (nepieciešams pieprasīt papildmateriālus LAPK 268. p. 1. d. trešais punkts);

1 lietu par vides piesārņošanu ar kaitīgām vielām — eļļu (LAPK 58. p.), persona administratīvi sodīta, uzliekot naudas sodu 100 €.

Dace Kurpniece, komisijas sekretāre

* LAPK — Latvijas Administratīvo pārkāpuma kodekss

Pirmie Sklandraušu svētki

Turpinājums no 1. lappuses

uz pannas! Tas ir liels darbs. Man vajag 3 dienas, lai saceptu piektdienas tirgum Dundagā sklandraušus. Liela skunste ir iemācīties uztaisīt žodziņu. Katram dižrausim, kā to man mamma mācījusi, atsevišķi izrullēju apaļu apakšu. Pie tā ir jāpiešaujas. Ja neesi pietiekami pielicis miltus, tad pielīp pie pamatnes vai pudeles. Ja mikla par cietu, tad tā rullējot sprēgā un, lokot maliņu uz augšu, sabirst. Šajā gadījumā miklai jāpielej klāt karsts ūdens un tā jāatjauc. To visu var labot, tikai jāzina, kas darāms, un paiet laiks.

Man liels prieks, ka daudzi cilvēki vēlējās iemācīties dižraušu cepšanu. Starp viņiem bija arī draugi un senas paziņas. Tā pēc daudziem gadiem satikāmies ar Elzas un Kārļa Mucenieku meitu Zandu un Gaidas un Žaņa Grīnvaldu vedeklu Aiju, kam mēs ar vīru kāzās bijām vedēji. Tās bija jaukas tikšanās.

Komanda, kas bija gatavojusi svētkus, bija izdarījusi neiespējam! Tādus vēl Dundagā nebiju piedzīvojusi. Augstas raudzes pasākums. Jauki, ka godā celti savējie — amatnie-

ki un pašdarbnieki.

Uz priekšu vēlētos, lai Dundagu pieceptu ar dižraušiem. Ir taču cepējas Kaļķos, Vīdālē, Nevejā. Lai nākamreiz viņas nāk talkā! Tas būs ieguvums visām cepējām un ciemiņiem.

Dž. Marinska: — Kaut gan diena bija sa-springta, piedzīvoju prieku par to, ka cilvēki, kas mācījās meistarklasēs, bija ļoti ieinteresēti un atsaucīgi.

Pasākums bija noorganizēts ļoti labi, un reklāma bijusi pietiekami plaša. Cilvēki bija sabraukuši un cerējuši, ka varēs iegādāties dižraušus, bet daudziem nepietika.

Sklandraušu lielā daudzumā nav tik vienkārši izcept. Es biju izcepusi 70 sklandraušu, cepu visu iepriekšējo dienu un jutos nostrādājusies. Nebija arī priekšstats par to, cik varēs pārdot.

Visi redzēja, ka sklandraušu bija par maz. Varbūt ir vērts ar pašvaldības atbalstu atvērt ražotni. Tas ir arī novada interesēs, jo sklandrausis ir viens no tā zīmoliem. Viens cepējs nevar tik daudz izcept, vajag palīgus. Mēs varētu to attīstīt par arodu. Jaunas meitenes noskatītos, ka mums labi iet, un arī gri-bētu apgūt šī amata prasmes. Mēs cepsim, bet vajag arī sekotājus.

• Raušu cepšanas meistardarbnīcā Elma Zadiņa māca veidot dižraušā žodziņu.

Visvalža Biezbārža foto

Zemesgabalu nomas lielums

Apstiprināti ar Dundagas novada domes 29.06.2015. sēdes lēmumu nr. 113 (prot. nr. 6., 4.§.)

Dundagas novada pašvaldības 29.06.2015. saistošie noteikumi nr. 8 *Grozījumi Dundagas novada domes 24.01.2013. saistošajos noteikumos nr. 2 «Par zemesgabalu nomas maksas apmēru»*

Izdoti saskaņā ar likuma *Par pašvaldībām* 43. panta trešo daļu; Ministru kabineta 2007. gada 30. oktobra noteikumu nr. 735 *Noteikumi par publiskas personas zemes nomu* 18. punktu

Izdarīt Dundagas novada pašvaldības 24.01.2013. saistošajos noteikumos nr. 2 *Par zemesgabalu nomas maksas apmēru* šādu grozījumu:

Izteikt saistošo noteikumu 2. punktu šādā redakcijā:

«2. Minimālo gada nomas maksu par neapbūvēta zemesgabala, kas nav lielāks par 0,12 ha, nomu nosaka šādu: 4 € + 0,01 €/m², bet ne mazāku kā saskaņā ar Ministru kabineta 30.10.2007. noteikumu nr. 735 *Noteikumi par publiskas personas zemes nomu* 18. punktu aprēķināmo nomas maksu.

Domes priekšsēdētājs G. Laicāns

Paskaidrojuma raksts Dundagas novada domes 29.06.2015. saistošajiem noteikumiem nr. 8 *Grozījumi Dundagas novada domes 24.01.2013. saistošajos noteikumos nr. 2 «Par zemesgabalu nomas maksas apmēru»*

1. Īss saistošo noteikumu satura izklāsts. Noteikt pašvaldības valdījumā vai turējumā esošu zemesgabalu gada nomas maksas apmēru un tās noteikšanas kārtību.

2. Saistošo noteikumu nepieciešamības

pamatojums. Grozījumi Dundagas novada pašvaldības 24.01.2013. saistošajos noteikumos nr. 2 *Par zemesgabalu nomas maksas apmēru* nepieciešami, jo pašreiz ir radīta situācija, kad zemes īpašumiem, kas ir mazāki par 2 ha, tiek noteikta augsta nomas maksa.

Analizējot situāciju, privatizācijas, atsavināšanas un iznomāšanas komisija rosina samazināt saistošo noteikumu 2. punktā minēto 2 ha platību uz 0,12 ha. Tas atbilstu reālai situācijai, lai atšķirīgo nomas maksas apjomu noteiktu tikai nelielām mazdārziņu teritorijām, kuras pamatā atrodas ciemu teritorijās ar labu sasniedzamību, kā arī neizmaina jau noslēgto nomas līgumu sākotnējos nosacījumus.

3. Informācija par saistošo noteikumu ietekmi uz pašvaldības budžetu. Grozījumi nerada būtisku ietekmi uz budžetu, jo neietekmē jau noslēgtos nomas līgumus.

4. Informācija par saistošo noteikumu ietekmi uz uzņēmējdarbības vidi pašvaldības teritorijā. Grozījumi veicinās pašvaldības zemju apsaimniekošanu, jo iedzīvotājiem būs pieņemamāks sākotnējās nomas maksas lielums.

5. Informācija par saistošo noteikumu ietekmi uz administratīvajām procedūrām. Nemainās.

6. Informācija par konsultācijām ar privātpersonām. Privatizācijas, atsavināšanas un iznomāšanas komisijas locekļi veica iedzīvotāju mutisku un telefonisku aptauju par viņu iespējām apsaimniekot pašvaldībai piederošos īpašumus un par tā veicinošiem apstākļiem.

Domes priekšsēdētājs G. Laicāns

• Tik daudz ļaužu vienkopus Dundagā nebija sen redzēts.

Alda Pinkena foto

Kā pirmo Sklandraušu festivālu Dundagā vērtē novada vadītājs Gunārs Laicāns un Kultūras pils direktore Baiba Dūda?

G. Laicāns: — Svētki parādīja vienu no mūsu novada vērtībām, bet tā nav vienīgā. Vērtības ir jāceļ saulītē, līdz ar to parādās mūsu novada skaistums un unikalitāte. Sklanda lībiski nozīmē «žogs». Tātad te parādās lībiskais līdzās. Tāpat Elma pārstāv Dundagu, Dženeta — Kolkus.

Komanda bija atradusi pareizo pieeju, centrā godinot sklandrausi. Svētki bija saturīgi. Lieliski, ka nebija piepūšamās pilsētiņas, bet bērniem bija iespēja darboties ar pirkstiem. Prieks, ka kopā ar saviem un Talsu novada amatiermākslas kolektīviem un čehu draugiem radījām svētku sajūtu. Tas cēla arī katra dundadznieka pašapziņu.

Paldies latviskās dzīvesziņas uzturētājiem, kā arī komandai, kas, Kultūras pils saimes vadīta, radīja jaukos svētkus!

B. Dūda: — Attaisnojās izvēlēta taktika. Bijām izlolojuši vēlēšanos, lai Sklandraušu festivāls piesaista vispirms jau bijušos dundadzniekus, un tas mums izdevās! Ja ieliec interesantu nosaukumu un jēgu pasākumam, viņi brauc. Attaisnojās arī tas, ka godā cēlām vienu vērtību un visu pārējo veidojām ap to.

Viņa arī pateicas visiem pašmāju ļaudīm, ar ko kopā svētki veidoti: novada vadībai, Smaidai Šnikvaldei, Rutai Bērziņai, Vairai Kamarai, Elmai Zadiņai, Dženetai Marinska, Andrim Kojro, Jānim Kovaļčukam, Santai Sulai, Rudītei Balķītei, Signei Ādamsoni, Hannai Danei, Agritai Karpovai, Dženetai Zumbergai, Lindai Celmai, Dinai Ludevīkai, Aivai Neifeldei, Inai Viksnei, Marikai Aserei, Dacei Treinovskai, Dacei Šmitei, Dzintrai Tauniņai, Inorai Sproģei, Sandrai Cirvelei, Dainai Miķelsonei un viņas *Sensus* meitenēm, Sandrai Kokorevičai, Aldim Pinkenam, Gunitai Tropiņai, Dacei Čoderai, Sandrai Dadzei, Sandrai Bražei, Vēsmai Frišenfeldei, Gundegai Lapiņai, Intai Grīnītei, Raitim Bērziņam, Baibai Tenderei, Inārai Čaunānei, Lillijai Gleglu, Silvai Gulbei, Rasmai Lepstei, Kristam Iesalniekam, Valdim Šleineram, Jānim Klucim, Māri-tei Jurčai, Lāsmāi Freivertei un Maijai Brūverei, Alandai Pūliņai un Ancei Remesai.

Paldies *z/s Kļaviņas*, *IK Auto un būve*, veikalam *Foto jums*, Mārim Napskim, Pāces Vilnas fabrikai, Edgaram Kramiņam un viņa vokālās vasaras laboratorijas dalībniekiem, kā arī visiem seno amatu pratējiem, tirgotājiem, pašmāju un viesu kolektīviem, kas kuplināja svētkus!

Diāna Siliņa

Spēlēju, dancoju, dziedāju

Dziesmu un deju svētkos

XI Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkos Dundagas novadu pārstāvēja 7 kolektīvi — Dundagas vidusskolas jauktais koris un teātra sporta komanda, Kultūras pils 2 deju kolektīvi, Kolkas pamatskolas pūtēju orķestris, Kolkas tautas nama koklētāju ansamblis un Ziemeļkurzemes kamerorķestris, kurā spēlē arī četri dundadznieki. Pirmos iespaidus jau publicējām iepriekšējā *Dundadzniekā*, šoreiz uzklaušim novada domes priekšsēdētāju Gunāru Laicānu, izpilddirektoru Visvaldi Radeli un vairākus kolektīvu dalībniekus.

«Cilvēku atsaucība bija apbrīnojama!»

Novada domes priekšsēdētājs atzina, ka mūsu novads var lepoties, jo uz svētkiem devās tik daudzi kolektīvi. Viņš pateicas to vadītājiem: vidusskolas jauktā kora vadītājai Dacei Šmitei, abu skolēnu deju kolektīvu *Dundang* vadītājai Dacei Treinovskai, Kolkas pūtēju orķestra vadītājam Jānim Cirvelim, Kolkas tautas nama koklētāju ansambļa vadītājai Dzintrai Tauniņai un teātra sporta pulciņa vadītājai Vairai Kamarai. Paldies arī Ziemeļkurzemes kamerorķestra vijolniecei, skolotājai Ievai Hermanei, kas aicina savas vijolnieces šajā orķestrī spēlēt un gādā par viņu nokļūšanu uz mēģinājumiem!

pieaugušajiem un bērniem, risināt konfliktus. Kopīgi īstenojām ieceri katram svētku dalībniekam uzrakstīt pateicības rakstu. Tā kā mums bija arī skolēni, kas svētkos pārstāvēja trīs dažādus pulciņus, izdomājām viņiem īpašu nosaukumu — triatlonisti, gluži kā sportā. Kāpēc gan ne? Tā bija Aigas ierosme — atcerēties visus dzimšanas un vārda dienā. Viņa bija kā labais gariņš. Kārlis Bogdans atrada lielisku kontaktu ar mūsu skolēniem — mazie liptin lipa viņam klāt.

Kāda cita pašvaldība, ar ko bijām kopā 85. vidusskolā, solīja, ka būs cilvēks, kas rūpēsies par medicīnisko drošību. Diemžēl mūs pieņēma. Tad nu Ināra Zembaha, kas pati netika, atsūtīja lielu somu ar visu vajadzīgo, bet

• *Mūsējie teātra sporta turnīrā Vērmānes dārzā. No kreisās: Lora Egle, Elīza Gerdiņa, Kristīne Ralle, Kristis Iesalnieks un Evelīna Ķiršakmene.*

Foto no Vairas Kamaras albuma

laiks visus satuvinājis un saliedējis. Jaunieši kolektīvā sadraudzējušies paši un ar *Dundang* mazajiem dejotājiem, kā arī iepazīnušies ar Pļaviņu novada dancotājiem. Gan Hanna, gan Kristaps atzina, ka skaists bijis gājienš. Puisim patīcis, ka daudz cilvēku atbalstīja un sveicināja dejotājus. Savukārt Hannu sev blakus paaicinājis zēns, kuram bija jānes karogs. Kā vienu no interesantākajiem piedzīvojumiem viņa min savstarpējo izjokošanu. Jaunieši kādā reizē sasējuši kopā visu mazo dejotāju kurpes un nolaiduši no 3. stāva trepēm lejā līdz pagrabam. Pēc tam mazie revanšējušies — nākamajā rītā jauniesu apavi bija sasieti rindā un izkarināti ārā pa logu.

Kristaps apzinās, ka dejošana viņam labi padodas. Ne velti dejā *Es noaudu zvaigžņu segu* puisim kopā ar Andželu Leperi bija solo. «Dziesmu un deju svētkos nebija viegli, laiks mūs nelutināja, bet bija ļoti interesanti un izaicinoši. Mēs visu dienu mēģinājām. Vadītāji bija ļoti laipni», pastāstīja puisis. Visspilgtāk atmiņā palicis skats no augšas, ko varēja vērot lielajos ekrānos. Kristapam bijis prieks un lepnums par visu dejotāju kopdarbu, par skaistajiem rakstiem, ko viņi dejojot kopā veidojuši, par to, cik visi var būt vienoti. Viņš gan atzina, ka no sākuma nav bijis viegli veidot kopīgos rakstus. Taču mēģinājumos iemācījušies to darīt.

Vislabāk viņam patīk deja *Cūka driķos*, jo tā ir aizraujoša un ātra.

Dun-dang mazie dejotāji — Arnolds Berg-

esot noticis. Tas būtu piedzīvojums, bet šoreiz nu nekā...

Arī spilgtākās atmiņas mazajiem dejotājiem ir katram savas. Krista Tomsone piedzīvoja, ka mēģinājums var būt dažādā garumā un ilgt pat vairākas stundas, Dundagā gan tas notiek vienu stundu. Arī Rūdolfam patikuši gan mēģinājumi, gan koncerts, jo zēns zinājis, ka dejojot viņi veido skaistus rakstus. Kristai Sudmalei mamma bija piekodinājusi, lai ātri iet gulēt, jo citādi no rīta būs grūti piecelties. Taču tā nav sanācis, jo citas meitenes negribēja tā darīt. Runājušās, un visām bijis ilgi jāsmejas. Bijis jautri! Līna, Krista Tomsone un Krista Sudmale sadraudzējušās ar Pļaviņu un Aizkraukles dejotājiem. Rūdolfam vēl patīcis gājienš, jo, tajā ejot, varēja izstaigāt Vecrīgu.

Savukārt Sanijai, Robertam, Edgaram un Arnoldam par labiem draugiem kļuvuši skolā dežurējošie policisti no Pļaviņām un Rojas, kā arī mūsu Kārlis Bogdans. Viņiem pat notikušas pumpēšanās sacensības. Uz to aicinājuši paši policisti. Kurš uzvarēs, tam balva būs šokolāde. Trīs zēni un astoņas meitenes izturējuši 93 reizes, bet policisti — 94. Par piedalīšanos pirmajā reizē skolēni saņēmuši šokolādi, viņi policistiem uzdāvinājuši konfektes.

Roberts pastāstīja, ka tad, kad braukuši mājās, viņus pirms Cīruļu krustojuma ar ozollapu vītni sagaidījuši vecāki. Roberta ome bijusi pārgērbusies par meiteni, kasraudājusi, jo viņa nebija paņemta līdz svētkos.

• *Dun-dang dejotāji un abu kolektīvu vadītāja Dace Treinovska.*

Foto no D. Treinovskas albuma

manis, Līna Blumberga, Sanija Kokorēviča, Roberts Ludevīks, Rūdolfs Miķelsons, Krista Sudmale, Edgars Šmēdiņš un Krista Tomsone — visi atzina, ka viņiem patīk uzstāties koncertos un svētkos. Dziesmu un deju svētkus visi gaidījuši. Roberts un Arnolds bija dzirdējuši, ka tad, ja būs karsts, ieradīsies ugunsdzēsēji ar šļūtenēm un viņus aplaistīs ar ūdeni. Tā kādos dziesmu un deju svētkos

kiem... Pārgērbušās bijušas vēl kādas mammas. Tad visi kopā devušies uz *Laumu* dabas parku, kur izstaigājuši takas un paēduši gardu zupu.

«Latviešiem ir tik skaistas dziesmas!»

Kristīne Ralle šogad Dziesmu un deju svētkos piedalījies pirmoreiz, bet trīs kolektī-

• *Bērnu deju kolektīva Dun-dang mazie un ģiprie dalībnieki.*

Foto no Daces Treinovskas albuma

Novada vadītājs uzteica arī darba grupu, kas Rīgā svētku laikā rūpējās par mūsu novada skolēniem.

«Izcila komanda!» — tāds bija G. Laicāna vērtējums.

Pats viņš apmeklēja noslēguma koncertu Mežaparka estrādē un par to sacīja: «Kārtējo reizi — augstākais lidojums».

Izpilddirektoram, kurš skolas gados Dziesmu un deju svētkos bijis gan kā dziedātājs 5.–8. klašu korī, gan kā pūtējs, gan kā dejotājs, gan kā skatītājs, šoreiz bija neparastāka pieredze — nācās organizēt un vadīt novada darba grupu. Tas noticis tāpēc, ka Talsu novada delegācija bija ļoti liela un mūsējiem vairs vietas kopā ar viņiem nav pieticis. Līdz šim Dziesmu un deju svētkos vienmēr ir būts kopā ar Talsu novadu, šoreiz pirmo gadu pašiem jātiek galā ar organizatoriskajiem jautājumiem.

«Palīdzēt mums apsolīja Talsu Bērnu un jauniešu centra vadītāja Doloresa Lepere, un savu vārdu viņa turēja. Mūsu pils meitenes neliedza savu padomu un palīdzēja ar dažādiem ieteikumiem. Paldies viņām! Pateikties gribu arī darba grupas vadītājam, mūsu izglītības speciālistam Dināram un visai grupai: Dinai Ludevikai, Valdim Šleineram, Aigai Ūdrei, Kārlim Bogdanam un Agitai Vagenmeisterei. Viņi visi ir brīnišķīgi cilvēki, kas bija savā vietā. Dina bija atbildīgā par ēdināšanu. Bija dienas, kad mēģinājumu laiki mainījās trīs reizes dienā, līdz ar to bija jāmaina arī ēšanas laiki. Dina lieliski tika galā ar visiem grūtajiem uzdevumiem. Valdis atbildēja par transportu. Viņam bija jābūt kā Figaro — Figaro šurp, Figaro turp! Un vēl citi jākoordinē. Visu izdarīja! Aigai ir talants strādāt ar

Agita bez vārda runas uzņēmās atbildību arī par medicīnisko drošību.

Cilvēku atsaucība bija apbrīnojama! Pašvaldības policists Jānis Simons bija atvaļinājumā, tomēr pāris reizes mūs apciemoja. Māriete Jurča atsūtīja puķes gājienam. Paldies visiem vecākiem, kas bija kopā ar bērniem! Mani iepriecināja arī 85. vidusskolas direktores ieinteresētā attieksme.

Sestdien jutos gan gandarīts, gan sašutis. Gandarīts par skaistajiem svētkiem un to, ka ar mūsējiem viss kārtībā. Sašutis, jo šķita, ka Dziesmu un deju svētkos bērniem bija pakārtota nozīme. Svētki bija kā izrādīšanās, kādu ambīciju apmierināšana.

Svētdien paliku skolā. Pats Dziesmu un deju svētkos esmu bijis un ceru tos apmeklēt atkal, bet darba grupai iedevu brīvu dienu, lai viņi izbauda arī kaut ko citu no svētku laika. Domāju, ka ar kopīgām pūlēm galā tikām labi», pastāstīja V. Radelis.

Gaidīja ugunsdzēsējus ar šļūtenēm...

Dun-dang bērnu un jauniešu deju kolektīvu dalībniekus, ko uzrunāju, vieno vairākas lietas. Pirmkārt, viņi tautiskās dejas sākuši dejojot jau bērnudārzā un to darīt mācījusi un vēl joprojām māca skolotāja Dace Treinovska. Visiem šie bijuši pirmie Dziesmu un deju svētki. Tas otrkārt. Bet pats galvenais — viņiem ļoti patīk dejojot!

Hanna Dane un Kristaps Neifelds dejo jauniešu deju kolektīvā *Dun-dang*. Meitene sacīja, ka par Dziesmu un deju svētkiem bijis uztraukums, neziņa, kā būs. Viss bijis forši. Visvairāk patikusi kolektīva kopā būšana. Arī Kristaps atzina, ka Dziesmu un deju svētku

vos. Viņa vispirms kopā ar Ziemeļkurzemes kamerorķestri nospēlējusi koncertu Lielajā ģildē. No dundadzniekiem tajā vēl spēlēja skolotāja Ieva Hermane, Daniēla Damberga un Maija Freimute. Tad Vērmanes dārzā kopā ar savējiem no Dundagas teātra sportā izcīnīja otro vietu valstī. Tas bijis Kristīnes pirmais lielais turnīrs. Uz sacensībām bija atbraukušas arī meitenes vecmāmiņa Māra un māsa Alise, kas iepriekš nebija skatījušās teātra sporta turnīrus. Viņām patika. Interesanti bijis, ka māsa domājusi, ka viss jau iepriekš bijis iestudēts. Tā nevar būt, ka viss izdomāts uzstājoties! Kristīnei bija patīkami apzināties, ka spēle no malas tik labi izskatījusi, it kā būtu iestudēta.

Visemocionālākais tomēr bijis lielais kora koncerts. «Latviešiem ir tik skaistas dziesmas! Visvairāk saviļņoja Mārtiņa Brauna dziesma *Saule, Pērkons, Daugava*, kas ir kā otra Latvijas himna. Ļoti aizkustināja arī dziesma *Es nāku no mazas tautas*. Piedzīvoju ļoti daudz emociju — gan satraukumu, gan prieku. Kopā patriotiskas dziesmas dzied 13 000 jauniešu. Iespaidīgi! Man bija gandarījums, ka varu tur būt un dziedāt. Bija vērts divus gadus apmeklēt daudzos mēģinājumus un pārvarēt uztraukumu, piedaloties skatēs, lai piedzīvotu Dziesmu svētkus,» atzina Kristīne. Viņa arī priecājās par piedalīšanos gājienā — nožēlotu, ja tajā nebūtu gājuši.

Lainei Šmitei šie bija 3. Dziesmu svētki un 2. Skolu jaunatnes dziesmu svētki. Viņa pērn piedalījusi arī kora olimpiādē. «Kaut gan esmu bijusi vairākas reizes, man tik un tā patika. Zināju, ko sagaidīšu, tāpēc varbūt nebija tik lielu pārsteigumu, bet man patīk dziedāt un piedalīties lielos svētkos.

Liels prieks, ka tomēr devāmies gājienā, jo bez tā svētki nebūtu tādi, kādi tie bija. Gājiens iedod svētku sajūtu. Mēs ejam cauri pilsētai, un tur daudz cilvēku, visi dzied, spēlē orķestris. Pārējie novērtē, ka esam atbraukuši no Dundagas. Tik daudzi cilvēki atbalstīja gājienu un uzsauca Dundagai! Ir tādi, kas vienkārši sauc: «Sveiciens Dundagai!» Taču bija arī personiskāki uzsaukumi, piemēram: «Sveiciens Zaļajai jumpravai!», «Sveiciens duņdžiniem!» Tad mēs uzreiz priecīgi atsaučāmies. Ik pa brīdim padziedājam. Kristīnes radi arī bija gājienā, viņi mūs atbalstīja.

Liels paldies jāsaka brāļiem Reizenbergiem, kas vēlējās ar mums doties kopā gājienā! Kora karogs ir ļoti liels, un mēs to nevarējām ielikt savā busiņā, turklāt uz gājienu braucām pēdējā brīdī. Brāļi bija ieradusies tautas tērpos un pievienojās mums, bet kā mēs iesim bez karoga?! Nevienš tad nezina, no kurienes esam. Viņi ļoti ātri visu nokārtoja: sazinājās ar paziņām, kas pa vienam burtam izprintēja uz atsevišķas biezas A3 papīra lapaš tā, lai, saliekot lapas kopā, iznāktu uzraksts «Dundagas koris». Turējām pa lapai ar burtu, un šāds uzraksts pievērsa vēl lielāku uzmanību.

Svētki bija forši. Man patika visas dziesmas. Saviļņojošs bija brīdis, kad dziedāja *Saule, Pērkons, Daugava*. Visi sadevās rokās un dziedāja no sirds, vēl atkārtotā un priekšā izsauca komponistu. Tad domāju, cik tas for-

ši, ka tavu dziesmu dzied tūkstošiem liels cilvēku koris. Tas bija tik aizkustinoši, ka sāku raudāt. Ļoti patika arī Lolitas Ritmanes dziesma *Manā sirdī*.

Pēc lielā koncerta nebija sadziedāšanās kā parasti, jo organizatori mazo ģībšanas dēļ laikam to bija atcēlušī. Bet bija laiks, kad varējām padziedāt un padejot. Sākumā, kad spēlēja un dziedāja folkloras kopa, svētku dalībnieki vienojās kopīgās dejās. Vēlāk organizatori visu vāca nost. Pa to laiku kāds koris jau bija uzkāpis uz estrādes un sākuši dziedāt. Bijām jau noguruši no dejošanas un redzējām, ka viņi rāda, lai arī ejam dziedāt. Labi! Uzkāpām uz estrādes un kopā dziedājām latviešu tautasdziesmas, tad pievienojās vēl citi kori un beigās jau viens sektors bija piepildījies un pirmais koris aicināja savu diriģentu stāties pie pulsts. Tas parādīja, ka sadziedāšanās vajag un ka jaunieši tiešām ir gatavi vienoties dziesmā. Dziedājām tik ilgi, kamēr apsargi lūdza šo vietu atstāt. Mūsu koristes bija vienas no pēdējām, kas palika uz estrādes. Mēs, svētku iedvesmotas, negribējām nekur iet. Gājām pa ceļu un dziedājām, uzdziedājām policistiem, kas rādīja ceļu, kāpām citos autobusus un dziedājām, aicinājām braukt uz Dundagu. Mums, latviešiem, īpaši kurzemniekiem, kurus uzskata par lepnēm, tāda atvērtība nemaz nav raksturīga. Tas nozīmē, ka tiešām bija noticis kaut kas tik grandiozs, ka esam pilnībā atvērušies.

Mums bija laba komanda, Silva Rozenberga bija kā mamma, kas rūpējās par mums, šoferis Edgars Kārklevāks vadāja,» pastāstīja Laine. Abas meitenes bija sašutušas par to, ko bērnu mammas bija rakstījušas interneta tīmeklī. Tas viss bijis pārspīlēts! «Esmu bijusi vairākos Dziesmu svētkos, un šie bija vieglā-

• Kolkas pamatskolas pūtēju orķestris Lielajā ģildē pēc finālskates, kurā ieguva sudraba diplomu.

Foto no Kolkas pamatskolas albuma

kie. Nebija ne liela karstuma, ne stipra lietus. Nedaudz gan uzlija, bet visiem bija lietus mētelis, un galu galā neesam no cukura. Nav tiesa, ka uz skatuves neļāva ēst un dzert. Ūdeni

• Sešas Kolkas tautas nama koklētājas uz Lielās ģildes kāpnēm. No kreisās: Annija Ūdre, Evita Ernštreite, Marta Sakniņa, Elizabete Bordjuga, Paula Kučinska un Elīza Sakniņa.

Foto no Dzintras Tauniņas, septītās koklētājas, albuma

deva tik daudz, ka bērni ar to pat šļakstījās. Ļāva arī sēdēt. Grūti bija saprast, vai visi ģība, jo ir slikti, vai bija kāds cits iemesls. Vidusskolēni nekrita, ģība mazie. Daži cēla izsaukuma zīmi un pat izskatījās priecīgi. Gaidīja, ka skries palīdzēt. Tad nevarēja saprast, vai viņiem tiešām ir slikti, vai viņi tikai vēlas pavizināties nestuvēs. Ļoti žēl, ka saka tik sliktas lietas par svētkiem. Mēs tur bijām un nevarām tam piekrist! Visi zina, ka svētki ir darbs, nevis izklaide. Mēģinājumi nebija gari, kā tas tika uzpūsts. Bērnu dzīvesveids ir tas,

Abas meitenes spēlēja gan Kolkas pūtēju orķestrī, gan koklētāju ansamblī. Ar orķestri meitenēm šī bija otrā reize Dziesmu svētkos. Marta spēlēja flautu, Elīza — klarneti. Marta atzina, ka koncerts bijis grandiozs, tas nekas, ka Kolkas pūtēju orķestris visus skaņdarbus nespēja.

Koklētāju lielkoncertu *Skārienjūtīgā koke* Lielajā ģildē Marta raksturoja kā fantastisku, jo skaņdarbos un to skanējuma bijis varens. Vislabāk viņai patīcis, ka arī ar koklēm var izspēlēt ko netradicionālu, piemēram, grupas *Metallica* darbu *Nothing Else Matters* un *Stinga Every Breath You Take*. Visiespaidīgākais tomēr bijis *Metallica* darba izpildījums — Martai, to izpildot un klausoties, bijusi sajūta, ka skudriņas skrien pa ādu. Lielkoncerts vispār bijis sajūtām bagāts. Elīza, papildinot māsu, teica, ka tas bijis foršs un parādīja — koklētāji spēja ko vairāk nekā tikai nospēlēt tradicionālās tautas dziesmas ar pāris pantiņiem. «Mēģinājām ko sarežģītāku, iekāpām ārzemju autoru lauciņā. Bija interesanti atklāt ko jaunu,» sacīja Elīza. Viņai šie bija arī pēdējie Skolu jaunatnes dziesmu svētki gan koklētāju ansamblī, gan orķestrī, jo viņai ir 20 gadi, tāpat izaugusi jau no vecuma, kad piedalās skolēnu Dziesmu svētkos. Tāpēc šī reize bija arī kā atvads. Elīzai visiespaidīgākie likušie pirmie Dziesmu svētki, kad piedalījusi kopā ar Kolkas pagasta jaukto kori. Toreiz piedzīvota liela kopības sajūta, bijušas sakāpinātas emocijas, asaras šķīdušas. Martai spilgti atmiņā iespaidies pieaugušo Dziesmu svētku koklētāju lielkoncerts Kīpsalas hallē, kur bijis daudz vairāk koklētāju nekā šogad Lielajā ģildē. Bijis drusku baisi, jo sēdējuši un spēlējuši uz metru augsta podesta, taču viss bijis kārtībā. Marta arī atklāja, ka viņa reiz kādos Dziesmu svētkos grib dziedāt uz Mežaparka estrādes skatuves. Lai izdodas!

Kā pastāstīja koklētāju ansambļa vadītāja Dzintra Tauniņa, TV3 žurnāliste vispirms jautājusi Elīzai, kā meitene sākusi spēlēt kokli, vai tāpēc, ka māsa pirmā spēlējusi. Elīza atbildējusi, ka māsa sākusi spēlēt tāpēc, ka Elīza pirmā spēlējusi. Tad nu Martu arī intervēja. Beigās no sarunas ar Elīzu raidījumā neko neparādīja.

Marta sacīja, ka svētkiem bez piedalīšanās gājienā nav bijis noslēguma. Dzintra arī pieminēja, ka gājiena atcelšana tomēr bijusi darvas karote medus podā un šī iemesla dēļ svētkus nevar uzskatīt par tādiem, kas izdevušies.

Viņa pastāstīja, ka Kolkas koklētājas vēl spēlējušas Botāniskajā dārzā Puķu ballē un Nacionālajā bibliotēkā. Kā vienu no skaistākajiem mirklīm Dzintra minēja kādu skaistu rituālu, ko koklētājas izdarījušas ekskursijas laikā Nacionālās bibliotēkas smailē: «Lielajā ansamblī esam 7 koklētājas. Mēs domāsim mūsu Evitu Ernštreiti, kas aizbraukusi uz ārzemēm, iesējām septiņkrāsu varavīksnes pīnīti un teicām, ka viņai vienmēr ir iespēja pie mums atgriezties».

Uzklausīja Diāna Siliņa

• Dundagas vidusskolas koris kopā ar brāļiem Reizenbergiem.

Foto no Laines Šmites albuma

Laša kundze bola acis

Kolkasraga dižajā jubilejā

18. VII ar daudzveidīgu un bagātīgu programmu kolcinieki un ciemiņi nosvinēja Kolkasraga 975. dzimšanas dienu.

Ja kādu interesēja sports, lūk, bija piedāvājums tieši sporta mīļotājiem — Dundagas novada atklātā čempionāta pludmales volejbolā 2. posms, zolīte, petanks, lodes grūšana, sviedlīnes, zābaku un šautriņu mešana! Īpaši bija padomāts par bērniem — viņus aicināja veidot smilšu skulptūras liedagā, izmēģināt *Annels* piepūšamās atrakcijas, tikt pie hennas tetovējuma, piedalīties neparastā disenītē jūras krastā, keramikas radošajā darbnīcā vai *Cakotavā*, kur bija iespēja veidot gleznas no dabas materiāliem.

Netrūka ne koncertu, ne izstāžu, turklāt arī koncertu programmas bija dažādas. Visvērienīgākais — *Es dzīvoju pašā Latvijas nostūrī*, protams, notika vakarā Kolkasragā uz lielās skatuves, uz kuras pirmie kāpa ciemiņi — čehu folkloras kopa *Jaro*. Diemžēl lietus izjauca Kolkasraga stāvlaukumā paredzēto čehu deju kolektīva *Jitrenka* koncertu. Vēlāk uz lielās skatuves uzstājās postfolka grupa *Vecpilsētas dziedātāji*, Miks Dukurs un grupa *Credo*, kā arī Dundagas novada dziedošie talanti.

svētku atklāšanas koncertā stadionā. Nu jau tas notika Jāņa Cirveļa vadībā.

Svētkos visus sveica novada vadītājs Gunārs Laicāns, kas tikko bija atsteidzies no Dundagas, kur bija paspējis jau atklāt radioamatieru salidojumu, un Kolkas pārvaldes vadītājs Aldis Pinkens, kuram izvērsās interesants dialogs ar Jūras valdnieku. Varētu gandrīz domāt, ka tas bija iepriekš iestudēts! Taču izrādījās, ka ne. Spoža improvizācija! Tradicionāli godināja zvejniekus. Pateicību par ūdensprojekta īstenošanu Kolkā saņēma *Kolkas ūdens* vadītājs Aigars Keheris. Sumināja tos, kas Kolkas vārdu bija daudzinauši Latvijā — Viju Ernštreiti, Ninu Dāvidsoni, Ivo Bordjugu, Dzintru Tauniņu un Jāni Cirveli — un kas to bija nesuši ārpus mūsu valsts robežām: Dženetu Marinsku un SIA *Līcis-93* Kolkas ceha vadītāja Regīnu Rūmnieci.

Man viens no būtiskākajiem svētku akcentiem šķita lībiešu kultūrvēsturnieces Baibas Šuvcānes videostāsts *Senais lībiešu ciems Kolka*. Tas bija veltīts tieši jubilāram — Kolkasra-

• **Izstādi Mans mūžīgi mainīgais Kolkasrgas novērtē mūžīgi smaidīgais Jānis Dambītis.** Alda Pinkena foto

blu un Santas Lozinskas koncerts luterāņu baznīcā. Santa, bijusī kolciniece, bija atbraukusi paciemoties dzimtajā ciemā, pie reizes viņa bija gatava arī spēlēt ģitāru un dziedāt slavas dziesmas Dievam, vēlāk arī uzstāties uz Kolkasrga lielās skatuves kopā ar novada dziedošajiem talantiem. Patīkami pārsteidza, ka baznīcā parādījies atkal kaut kas jauns — šoreiz pie solu galiem piestiprinātas glītas bērza plāksnes ar Livara Jankovska dzejas rindām par jūru.

Taču visvairāk mani aizkustināja brīnišķīgā fotoizstāde *Mans mūžīgi mainīgais Kolkasrgs*, ko, piedaloties lībiešu dziesmu ansamblim *Laula*, atklāja namiņā pie lokatora. Uz teicama piemērotā vieta un brīvā, sirsnīgā gaisotnē, kurā notika atklāšana. Ārā lija, un visi sanākušie draudzīgi saspiedās nelielajā namiņā.

Fotoizstādes autori ir paši kolcinieki: Inese Dāvidsone, Ingus Hausmanis, Antra Lauksteine, Aldis Pinkens, Anete Tauniņa un Baiba Šuvcāne. Par šiem cilvēkiem man arī personīgi ir siltas atmiņas, jo viņi vienmēr bijuši gatavi dalīties un sadarboties ar *Dundadznieku*. Paldies par to!

Skaists un tiešām mainīgs ir Kolkasrgs, un tieši tādas — skaistas un atšķirīgas — ir arī fotogrāfijas. Kā sacīja Ingus Hausmanis, ir vērts celties agri no rīta un gaidīt vēl vakaru, jo neviens saullēkts, tāpat kā saulriets, nekad Kolkasragā nav vienāds.

Ko lai novēl deviņsimtseptiņdesmitpiecgadniekam un tā ļaudīm? Svētbrīdī mācītājs Kārlis Irbe teica, ka Dieva nodoms pie Kolkasraga un Kolkas ciema ir labs. Lai tas piepildās!

Divu jūru svētki — Kolkasrgam 975 aizvadīti godam. Par to pasākuma rīkotāji — Inora Sproģe, Dzintra Tauniņa un Aldis Pinkens —

reli, Bertholdu un Apiņu ģimenēm; Aigaram Keheram par tehnisko palīdzību; Ilzei Šteinei par lieliskā amatnieku tirdziņa un *Lauku virtuves* organizēšanu; Aigai Ūdrei ar palīgiem — Oskaru Kučeru, Radovanu Kevreli, Elviju Muņķevicu, Ievu Balodi, Kristīni Liepiņu, Megiju Grīnerti, Janeku Biti, Maiju Šteini, Henriju Bordjugu, Aivaru Felšu, kā arī sporta klubam *Dundaga*, Kasparam Kristiņam un Ancei

Ko lai novēl deviņsimtseptiņdesmitpiecgadniekam un tā ļaudīm? Svētbrīdī mācītājs Kārlis Irbe teica, ka Dieva nodoms pie Kolkasraga un Kolkas ciema ir labs. Lai tas piepildās!

Freibergai — par sporta aktivitātēm; enerģiskajai un atraktīvajai svētku organizatoru palīdzībai Anetei Tauniņai; smilšu skulptūru veidošanas organizatorēm — Dacei Tindenovskai un Ilonai Jostiņai; hennas tetovējumu māksliniecei Evai Frišenfeldei; izstādes *Dižjūrs' un mazjūrs' dārgumu lāde* veidotājam — Marekam Ieviņam un biedrībai *Domesnes*; Ogres fotoklubam par izstādi *Purvu noslēpumi*; fotoizstādes *Mans mūžīgi mainīgais Kolkasrgs* veidotājiem — Ingum Hausmanim, Inesei Dāvidsonei, Baibai Šuvcānei, Anetei Tauniņai, Antrai Lauksteinei, Maijai Dāvidsonei, Dzintaram Tauniņam, Agnesei Frunzai; videostāsta *Senais lībiešu ciems Kolka* veidotājai Baibai Šuvcānei; Sandrai Kokorevičai par novada sadraudzības partneru — čehu folkloras kopu jautrā un temperamentīgā koncerta organizēšanu, jautrajām pirātu meitenēm bērnu disenītē — Līnai Perepečinai, Elīzai un Martai Sakniņām; mācītājam Kārlim Irbem par svētbrīdi, draudzes vecākajai Vijai Ernštreitei, Santai Lozinskai un Kolkas koklētāju ansamblim par lielisko garīgās mūzikas koncertu baznīcā; kolektīviem — deju grupai *Sensus*, Kolkas pūtēju orķestrim, ansamblim *Laula* un fitnesa grupai *Zumba*; izpalīdzīgajiem jauniešiem — Tomam Tindenovskim, Jānim Čāčim, Kārlim Sproģim un Katrīnai Rakovskai; talantu koncerta dalībniekiem — Viktoram Poremskim, Valteram Laķevicam, Jānim Simsonam, Marekam Borsukam, Sandrai Kokorevičai, Lainei Šmitei, Andrim Pūpolbergam, Santai Lozinskai, Ivetai Akmeņlaukai; Andrim Laukšteinam par grupas *Jūrkant* atvzināšanu uz koncertu, Dundagas Kultūras pils kolēģēm Smidai Šnikvaldei un Rutai Bērziņai, kā arī kasierītēm — Dzintrai Līpskai, Ausmai Elaus un Brigitai Spradzei; SIA *Kolkasrgs* darbiniekiem un Jānim Dambītim; Ingai Pinkenai par medicīnisko drošību; par autobusu z/s *Strautiņi*; šoferītim Edgaram Kārkluvalkam! Liels paldies visiem mūsu atbalstītājiem!

Uz tikšanos Inora, Dzintra un Aldis aicina nākamajos svētkos Kolkā — Senās uguns nakts pasākumā 29. VIII!

Diāna Siliņa

• **Jūras valdnieks Mazjūras krastā.**

Ineses Dāvidsones foto

Koncertu vadīja un publiku starplaikos izklaidēja atraktīvais Ēriks Loks. Pasākums noslēdzās ar balli, ko spēlēja grupas *Jūrkant* un *Dj Nill Ketner*. Tumsai iestājoties, iededza ugunskurus. Jubilejā, kā pienākas, bija arī ugunošana.

Priecēja amatnieku tirdziņš. Īpašā rozīnīte tajā bija *Lauku virtuve* ar šmakovkas degustēšanu un dziedošajiem muzikantiem. Pascepta maize, medus, arī kārēs, saldie ķirši, zemes, sīrupi, čatniji un kūpinātas zivis — to visu varēja iegādāties un nobaudīt. Tirdziņā ierados laikus un brīnījos, kāpēc Elmai Zadiņai nav neviena dižrausa. Izrādās, viņa vēl nebija atbraukusi, kad jau pie galdiņa bija sastājusies rinda. Kā cepēja atnākusi, tā arī visi sklandrausi izpirkti!

Protams, tirdziņā varēja acis priecēt, apskatot stikla, sudraba, vara un koka rotas, māla traukus, pinumus, adījumus un šuvumus, to skaitā arī talsenieces Gintas Kamin-skas mākslinieciskās somas.

Liedagā pie tautas nama kupls ļaužu pulks gaidīja Jūras valdnieka parādīšanos. Neptūna lomā šoreiz bija iejuties Jānis Jarāns, kopā ar viņu laivā ieradās ne vien nāriņas — *Sensus* dejojotājas, bet arī Kapteinis — Dainis Porgants. Jūras valdnieks izklausījās tāds mūdienīgs: zināja, kas ir selfijs, un pieminēja tviteri. Par šo Neptūnu vēlāk dzirdēju labas atsauksmes. Būs viņš kolciniekiem ļoti gājis pie sirds!

Prieks, ka Kolkas pūtēju orķestris, nupat ar sudraba diplomu atgriezies no Dziesmu un deju svētkiem, kā vienmēr piedalījās gan Jūras valdnieka sagaidīšanā, gan gājienā, gan

gam, abām bākām, kā arī ciemam, kas pie tā izveidojies. Skatoties Kolkasraga fotogrāfijās un klausoties stāstījumā, neparasti šķita, ka jūra visu laiku noēd krastu, ik pēc katras vē-

• **Skaistā gājiena priekšgalā soļo Kolkas pūtēju orķestris Jāņa Cirveļa vadībā.**

Ineses Dāvidsones foto

ras zemes atkal paliek mazāk. Kolkasrgs tiešām ir mainīgs un savdabīgs dabas veidojums! Videostāsts pulcēja krietnu interesentu pulku. Tātad tas saistošs bija arī citiem.

Patika svētbrīdis, Kolkas koklētāju ansam-

saka lielu paldies daudziem jo daudziem, kas palīdzēja svētku tapšanā: Kolkas saimnieciskajam dienestam — Ilmāram Gleglu un Gatim Blumbaham ar palīgiem: Kārli Neifeldu, Matīsu Jākobsonu, Oskaru Jostiņu, Juliānu Kev-

Līvu laiks • Līvõ āiga

Lībiešu svētkos • Līvõd pivši

1. VIII ar vadmotīvu «Ejam ciemos!» lībiešus, viņu radu tautas, draugus un interesentus aicināja Lībiešu svētki Mazirbē.

Ciemošanās — tā, pirmkārt, ir satikšanās, un tādu svētkos netrūka ne man, ne citiem.

Mazirbē satiku Ainu Lukstiņu, kundzi cienījamus gados, dāmu, sākot no stājas un beidzot ar tamborēto platmali un somu. Viņa nāk no Vaides ciema Vecroču mājām, un nav ar lībisku izcelsmi. Taču kopā ar vecākiem, būdama deviņgadīga meitene, piedalījies Lībiešu tautas nama atklāšanā. Atceras, ka reizē uzvilka Latvijas un lībiešu karogu un bijusi ļaužu jūra. Vaidē tolaik dzīvojuši gan latvieši, gan lībieši. No Vaides nāk Bertholdu un Kristiņu dzimta. Ulmaņlaikos nesot pa

mājām apkārtrakstu, dzirdējusi, kā lībiešu mājinieki savā starpā runājuši lībiski. Ar viņu gan — latviski.

Ciemojoties satiku aizrautīgo Ievu Zdanovsku, kas 1995. gadā lībiešu bērnu un jauniešu nometnē *Mierlinkizt* sākusi strādāt par audzinātāju un, var teikt, ir izaugusi un nu jau 5. gadu pati vada nometni. Viņa pastāstīja: «Nometnei gatavojamies visu gadu. Man ir liels prieks un gandarījums par to, ko daru. Milzīgs paldies jāsaka manai komandai, jo viens nav darītais. Tie ir radoši un dzīvespriecīgi cilvēki ar mirdzumu acīs, tādi, kas

tevi un tavas idejas saprot no pusvārda un ir gatavi darīt visu, lai nometne izdotos.

Šajā svētku reizē mums bija gods uzstāties pirmajiem. Iepazīstinājām ar sevi, pastāstījām par nometni latviski un lībiski, nodziedājām pāris dziesmiņas. Jaunieši ir mūsu nākotne, uz viņiem ir jābalstās! Nometnē piedalījās 44 bērni un jaunieši, nākamgad ņemsim 50! Dalībnieki šogad apmaksāja 40% no kopējām izmaksām. Paldies par nometnes atbalstītānu Gaidim Bērziņam! Iepriekšējos pāris gadus viņš palīdzēja ar privātu ziedojumu, bet šogad ar viņa palīdzību ieguvām Kultūras ministrijas finansējumu».

Pirms balles tikos ar nesavtīgo Līvu savienības vadītāju Ievu Ernštreiti. Viņa uzsvēra, ka ar cilvēkiem jārunā no sirds, kā tu jūti un gribētu, lai būtu jauki svētki, tad arī viņi nāk talkā. Kāds svētku viesis viņai atzinis, ka pēdējo 15 gadu laikā tik labu svētku kā šie nav bijuši. Pienāk viens, otrs, trešais un saka to pašu... Tā ir alga par ieguldīto darbu. Taču nedara jau tāpēc, lai cilvēki paslavētu. Nedomā par sevi, domā par ciemiņiem — un viss notiek. Līvu savienības vadītāja uzteica jaunos cilvēkus, kā mazirbnieka Gunāra Liepājnieka mazmeitu Danu Priedi un kolcinieci Elīzu Sakniņu, kas ar degsmi iesaistījušies svētku veidošanā. Ieva saka lielu paldies Veronikai un Edgaram Milleriem par ieguldīto darbu.

Lībiešu svētki kļūst arvien sirsnīgāki un kvalitatīvāki. Man ir prieks, ka kupli pārstāvēta bija jaunā paaudze, kas pārņem lībiešu kultūrvēsturisko mantojumu, un viņu ieinteresētību nevarēja nepamanīt. Man ir prieks, ka aizvien vairāk svētkos iesaistās Latvijā

• *Lielo viļņu un pretvēja dēļ vainags jūrā nonāca ļoti mūsdienīgi: to viesiem par izbrīnu apņēmās izdarīt kāds kaitbordists jeb pūkotājs, kura kaita bura bija zilajā krāsā.*

• *Sūrd laint ja vastōtūl pierāst vānka tuļ mierrō vāggō mādaigi vīpō: amād imlitzō, kunā siedā tei mingi kaitbordnikā agā muininiž lind jūdōji, kien kait pūraz vōļ siņņiōlaz vermsō.*

iemīloti mākslinieki, kas vasarā dzīvo piekrastes ciemos un līdzī neņem arī draugus. Šoreiz, piemēram, Valts Pūce no Košraga bija uzaicinājis dziedātāju Andri Ērgli, aktrisi Mariju Bērziņu un virtuozu vijolnieku Gidonu Grinbergu. Līvu krasts mainās, bet tas nepaliek tukšs! Man ir prieks par to, ko un kā dara abas Ievas. Sirsnīgs paldies viņām un visiem palīgiem!

Diāna Siliņa

Ineses Dāvidones foto
Tienū, Joja Sile!

Dundagas seriāls

Dundagas patērētāju biedrība

Sākums nr. 5 (198), nr. 6 (199) un nr. 7 (200)

Turpinām aplūkot notikumus Dundagas patērētāju biedrībā 20. gs. 20. gados.

No populāri zinātniskā nedēļas laikraksta *Kopdarbība*, nr. 15, 1922. gada 15. aprīlī

Jaundundagā līdz šim pastāv vēl 4 privāttirgotavas un Vecdundagā viena maza sīktirgotava. Tirdzniecība Jaundundagā ir ļoti dzīva, it īpaši tirgus dienās — trešdienās. Starp privāttirgotājiem dzirdamas žēlabas, ka tirdzniecībā šīnī ziemā iestāties klusums un apgrozījumi samazinājušies. Turpretī biedrības veikalos divos pirmos mēnešos pārdots preču vairāk kā par 818 000 rbļ. Tāds liels preču apgrozījums kairina židu tautības tirgotāju Kadiķi, kurš tagad tirgojas Pāces ciemā, 4 verstis no Dundagas muižas. Kadiķis tagad taisās pārcelt savu veikalu no Pāces ciema uz Jaundundagu. Sapulces dalībnieki uzsvēra, ka patērētāju biedrībai nav bīstama privāttirgotavu skaita augšana, bet tomēr izsacīja savu nemieru pret pagasta padomi, kura atļāvusi pagasta un patērētāju biedrību tuvumā atvērt veikalu latviešiem naidīgas tautības tirgotājam. Sapulces apmeklētāju runās izskanēja nopietna apņemšanās iepirkties tikai patērētāju biedrībā un visiem spēkiem veicināt biedrības tirdzniecību.

Starp citu, tika apspriests jautājums par biedrības trešā veikala atvēršanu. Dundagas pagasts ir vislielākais visā Latvijā: garumā tas stiepjas 42 verstis un platumā 29 verstis. Lai biedrība ciešāk saistītos ar pagasta nomaļu iedzīvotājiem, valde ierosināja jautājumu par jauna veikala atvēršanu Mazirbē, apdzīvotā vietā netālu no jūrmalas, kur satiekas Talsu — Ventpils šaursliežu dzelzceļš. Valde

sakarā ar Kadiķa pārcelšanos no Pāces pagaidām atturas no jauna veikala atvēršanas, lai jo plašāki nostādītu Jaundundagas veikalu.

Izstājušos valdes locekļu A. Popmaņa un K. Engmaņa vietā sapulce ievēlēja Gustavu Mežgrāvi no Dundagas muižas un Rūdolfu Krastiņu no Kaņķumiem. Revīzijas komisijā ievēlēja Kristapu Līci — Dundagas muižas grāmatvedi, Johanu Kjonigu no Nevejas skolas (bijis grāmatvedis), Ansi Draffenu — Tūļu saimnieku.

Valdes sastāvs tagad ir sekošs: priekšsēdētājs Kārlis Paegle no *Eniņiem*, priekšsēdētāja biedrs Kārlis Kaufmanis no *Slīteres Vecmājām*, tirdzniecības pārzinis Alfreds Derkevics no *Dīriņiem*, tirdzniecības pārzīņa biedrs Fricis Berķevics no *Dingu* mājām, kasieris Gustavs Mežgrāvis un sekretārs Rūdolfs Krastiņš. Jācer, ka valdes turpmākā darbība nebūs mazāk rosīga kā pagājušā. Vēlams tikai, lai darbības kooperatīvai pusei uz priekšu piegrieztu daudz lielāku vēribu. Valdes rīcībā ir arī ap 4 000 rubļu liels biedru kooperatīvās izglītības veicināšanas fonds.

Agrārā revīzijas komisija ar skolotāju A. Eglīti priekšgalā bija pareizi sapratusi savus uzdevumus. Tagadējās revīzijas sastāvā ir ne tikai labi praktiķi grāmatveži — kas no liela svara, jo biedrības grāmatas tiek vestas pēc dubultās itāliskās sistēmas, — bet arī personas, kam aiz muguras zināmi piedzīvojumi kooperācijā.

[..] Tagadējā patērētāju biedrība pārņēmusi bijušās pārtikas biedrības aktīvu un pasīvu 180 527 rbļ., t. i., pilnīgu vecās biedrības

• *Dundagas patērētāju biedrības jubilejas svētku dalībnieki 20. gs. 20. gados.*

Foto no Talsu novada muzeja materiāliem.

mantas stāvokli ar viņas tiesībām un pienākumiem. Kā ļoti vērtīgs ieguvums minams ķieģeļu nams Jaundundagā, kur tagad atrodas biedrības veikals un veikalveža dzīvoklis, velvēts mūra petrolejas pagrabs un dzelzs naudas skapis. Pēc pagājušā gada tīra atlikuma izdalīšanas un vecās biedrības mantas pārņemšanas uz 15. martu š. g. patērētāju biedrības rīcībā skaitījās šādi kapitāli un fondi: paju kapitāls — 130 760 rbļ., pamata kapitāls — 130 389 rbļ., amortizācijas kapitāls — 52 531 rbļ., rezerves kapitāls — 29 809 rbļ., kooperācijas darbinieku palīdzības fonds — 14 904, izglītības fonds — 3 907 rbļ.

Ja vēl uzskaitītu biedru noguldījumus, kuri šā gada sākumā pieauguši par 48 000 rbļ., un aizņēmumus, tad tiešām jāsaka, ka biedrības stāvoklis drošs un tā joprojām pa-

liks kā cenu regulētāja vietējā tirgū. Sapulce noslēdzās ar vairāku runātāju uzaicinājumiem, ka visiem biedriem jāiet tikpat vienprātīgi garām privātiem veikalciem, cik vienprātīgi sapulces dalībnieki pieņēma visus lēmumus attiecībā uz dienas kārtības jautājumiem. [..]

Patērētāju biedrība jau tagad ir izvērsusies par vienu no plašākiem un stiprākiem sabiedriskiem pasākumiem Dundagas novadā. Biedrības plaukšanu ir paātrinājusi valdes un pieņemto darbinieku noskaņota kopdarbība. Atbildīgos darbiniekus valde ir izvēlējusies ārkārtīgi izdevīgi. Biedru pieaugšanu atbildīgie darbinieki ļoti lielā mērā veicinājuši ar kooperācijas propagandu.

Diāna Siliņa

Turpmāk vēl

«Jaunieši ļoti daudz var izdarīt paši»

Dundadzniece Kristīne Savicka pirms diviem gadiem beigusi Dundagas vidusskolu. Skolas laikā bijusi rosīga pašdarbiece. Šajos divos gados gan mācījusies, gan strādājusi galvaspilsētā, tad uz kādu laiku atgriezusies Dundagā. Pašlaik Kristīne šķiet atradusi īsto skolu un skolotājus, tāpēc ikdienu atkal vada Rīgā, taču dzimtā puse viņai ir tuva. Meitenei piemīt gan dziļums, gan meklētāja gars, un esmu pārliecināts, ka Kristīne sevi pa īstam atradīs un mēs par viņu vēl dzirdēsim. Vai nu tas būs Dundagā, citur Latvijā vai plašajā pasaulē.

— Vai tu savulaik izvēlēties mācīties vidusskolā ar domu par augstskolu, vai pēc 9. klases vēl nezināji, ko darīt turpmāk?

— Nezināju, tāpēc izlēmu iet vidusskolā, ko arī nenožēloju, bet bija arī liels mērķis — augstskola. Taisnība, man to neizdevās konkretizēt. Piemēram, ja būtu skaidrs, ka gribētu kļūt par ārsti, tad tajā virzienā būtu sākusi mērķtiecīgi strādāt. Bet pabeidzu vidusskolu un līdz pat jūlija beigām nezināju, ko izraudzīties.

— Mūsdienās jaunieši, ja vien grib, var diezgan pamatīgi izpētīt dažādas profesijas.

— Es arī interesējos, vidusskolas laikā daudz ēnoju. Iedomājos par skaistumkopšanu un ēnoju šīs profesijas pārstāvi Dundagā. Šī iedoma ātri pagaisa. Tad bija sapnis par restoratoriem, jo mans tēvs ir strādājis šajā profesijā. Atkal izmantoju Ēnu dienu un devos uz Rīgu. Vēroju, kā restaurē gleznas. Šajā darbā izmanto visādu ķīmiju, un es sapratu, ka tas nu ir galīgi garām. To diendienā negribētu darīt. Mani interesēja radošas lietas, kultūra, izmantoju izstādi *Skola-2014*. Galu galā sāku mācīties Latvijas Kultūras koledžā, kas man šķita saistoši.

— Ir jau arī Latvijas Kultūras akadēmija...

— Nospriedu, ka koledžā iegūšu pamatu, pirmā līmeņa augstāko izglītību, un, ja man iepatiksies, tad mācīšos tālāk. Sāku mācīties par sarīkojumu veidotāju, vadītāju. Pirmo gadu... izmociju. Gāja diezgan grūti, daļa mācību priekšmetu patika, bet ne visi. Izdomāju pāriet uz izrāžu un pasākumu producēšanu, un pats pirmais mācību priekšmets arī tā saucās — izrāžu un sarīkojumu producēšana. Mums bija jauna pasniedzēja, pati nesen kā beigusi koledžu, ļoti aizrāvusies ar Rīgas krievu drāmas teātri, kurā pati strādā. Arī mūs virzīja tikai tur. Tas man likās pārlietu. Arī pašā skolā nomanīju nesaskaņas, viņiem pietrūka naudas, kas traucēja daudz ko kārtīgi izdarīt, pār mums gāzās viņu problēmas. Pasniedzēji sāka savā starpā plēsties. Pamazām sapratu, ka tas nebūs man domāts un no skolas aizgāju.

Pirmajā gadā biju sākusi strādāt, un tas bija gan pluss, gan mīnuss. Ieguvu patstāvību, bet darbs tomēr traucēja mācībām. Galu galā atnācu atpakaļ uz mājām, lai izdomātu, ko darīt tālāk. Man vienmēr ir gribējis radoši darboties. Atgriezusies Dundagā, sāku adīt šalles. (Kristīne ar saviem darbiem piedalījās Ziemassvētku tirdziņā pilī. — *Red.*)

saucas. Daļa to uzteic, citi atkal norāda, ka šuvēja profesija nav viegla, daudz jāsež uz vietas.

— Par to domas dalījās jau Blaumaņa varoņiem pirms vairāk nekā simt gadiem. Skroderdienu Alekss un Dūdars sprieda, kam tad grūtāk, arājam laukā vai skroderim aizkrāsne. Katram darbam ir sava garoziņa.

• Kristīne (no kreisās) ar Andželu Leperi. Foto no K. Savickas albuma

— Es gribētu izziņāt šūšanas iespējas, tās dažādos līmeņus. Kursi ir Rīgā, tāpēc dzīvoju atkal tur un esmu atsākusi strādāt. Pati sev nodrošinu iztikšanu. Divatā ar draudzeni dzīvojam kopmītnē, un tas nav pārāk dārgi.

No Dundagas pagaidām esmu prom. Sākumā man to ļoti negribējās. Labi, Rīgā es strādāju, pelnu, bet visu nopelnīto tur arī atstāju.

pabeigt Burdas skolu. Turklāt tas ir tikai pirmais līmenis. Būšu apguvusi sieviešu vieglā apģērba, svārku, kleitu, blūžu, bikšu šūšanu. Cita lieta jau būtu mētelis, bet tas — nākamajā līmenī.

— Var jau skatīties uz atbilstošu specializāciju augstskolā, piemēram, Rīgas Tehniskajā universitātē...

— Jā, tāda iespēja pastāv. Pagaidām mani apmierina Burdas skola. Mums ir skolotāja, no kuras var ļoti daudz mācīties.

— Man šķiet, ka tu esi atvērta daudzām iespējām.

— Tā ir. Skolas gados esmu sportojusi — man patika skriet, braukt ar velosipēdu, gāju mākslas skolā, dziedāju un dejoju.

— Tas viss pašlaik ir nolikts malā? Pietrūkst laika?

— Arī. Un es vēl īsti nezinu, kur palikšu. Ja zinātu, ka tā būs Rīga, tad noteikti iesaistītos kādā deju kolektīvā. Dundagā dzīvojot, piedalījies zumbas nodarbībās, ko vadīja Daina Miķelsone. Tas ir fiziskās izturības treniņš, nevis viens dejas stils, bet deja kā vingrinājumi, dejas un fitnesa apvienojums. — Kad ziemā pils salonā notika seminārs par pilnvērtīgas jauniešu dzīves iespējām, ko vadīja Paula Āboliņa-Ābola, tu vienā brīdī iesaucies, ka būtu gatava uzņemties brīvā laika pavadīšanas centra vadību...

— Tas nebija apzināti, es pat nezinu, kāpēc tā izsaucos, bet jauniešu dzīve man ir sirdī. Savulaik, mācoties vidusskolā, darbojos parlamentā. Neesmu gribējusi būt par pirmo personu, bet darboties jauniešu lietās man ir patīcis. Pēc pils semināra es Facebook sazinājos ar Paulu Āboliņu-Ābolu. Gribēju uzzināt vairāk, ko viņa elpo, kā dzīvo, kā sākusi, kā viņai izdevies tik jaunos gados kļūt par tādu līderi. Paula arī mazliet pastāstīja. Viņa pati to ir mērķtiecīgi gribējusi, bet viņai ir arī laimējies. Paula ir gadījies īstajā laikā īstajā vietā, turklāt visu laiku ir varējusi mācīties no spēcīgiem profesionāļiem. Atkal secinājām to pašu, kas spēcīgi izskanēja jau seminārā Dundagā: jaunieši ļoti daudz var izdarīt paši.

— Tātad, ja reiz jaunieši spēj paši aizraujoši ievirīt savu dzīvi Aizputē, tad kāpēc to nevarētu Dundagā?

— Jā. Paula ir pierādījums tam, kā ar ideju var aizraut, tad to novērtē arī citi, pieaugušie, vietējā vara un galu galā arī atrodas finansējums. Paula neatbalsta tādus centrus, ko skaisti iekārto par Eiropas Savienības līdzekļiem, ieliek novusa galdus, datorus, vēl ko, bet kas īsti nedarbojas, jo nav ar pašu jauniešu domām un iecerēm izauklēts.

Pati Dundagas brīvā laika pavadīšanas centrā esmu bijusi vienreiz, aprunājusies ar tanti, kas tur ziemā kurina, uzzinājusi, ka apkures jautājums nav pārdomāts. Tajā reizē tur neviena nebija, nezinu, cik bieži tur kāds jauniešs aizstaigā. Gribētu šo lietu papētīt dziļāk, aprunāties ar citiem jauniešiem, uzzināt viņu domas, varbūt pat vispirms ar tiem, kas bija pie centra dibināšanas šūpuļa.

Jā, es sevi jūtu vēlmi, bet apzinos, ka man vēl pietrūkst zināšanu. Arī Paula, kas ir spēcīgs līderis un tik daudz savos jaunos gados paveikusi, vēl joprojām mācās par jaunatnes lietu speciālisti.

— Man patīk tavs domu gājiens, un es tev no sirds vēlu izdošanos. Esmu pārliecināts, ka visas vērtīgas lietas sākas ar cilvēkiem, kas ir labā nozīmē traki, kas nebaidās riskēt, apzinoties, ka garantētu panākumu nav. Bet tieši tad, ja ir svaigas idejas azotē, pirmajam sācējam var uzrasties domubiedri un sekotāji, un apstākļi tā iegrozas, ka izdodas uzsākt ko jaunu, kam ir lemts attīstīties, sazarot un uzplaukt. Tad to novērtē un atbalsta ne vien «kosmos», bet bieži vien pat vietējā pašval-

dība. Un viss notiek.

— Jā, tā varētu būt. Jā, jauniešu dzīve būtu jāattīsta. Saskarsme ar jauniešiem man ir, arī ar tiem, kas pašlaik mācās Dundagā. Šad tad *Draugos* aizpildu zinātniskās pētniecības darbu anketas, ja to man palīdz. Taisnība, saikne man ir ar pašreizējiem vidusskolēniem, vēl ar astotajiem, jaunāki gadagājumi man ir sveši. Bet vispār tagad man būtu viegli iesākt darboties jauniešu labad.

— Samērā nesen tu beidzi vidusskolu, tā ir neliela pagātne. Kā tu atskatoties vērtē skolas gadus: kas bija labs, kas ne visai, aptverot gan mācības, gan ārpusskolas piedāvājumu. Vai skolas laiks iedeva pietiekamu bagāžu turpmākajam? Vai neapsvēri, ka cita mācību iestāde, piemēram, Talsu ģimnāzija, varētu vairāk iedot?

— Pavisam noteikti no Dundagas tad prom negribēju iet. Skolā patika, pamatpriekšmetos bija labi skolotāji. Ļoti aizrāvos ar ārpus-

«Pašlaik man šķiet, ka negribētos dzīvot tikai pilsētā vai tikai laukos».

skolas dzīvi, īpaši ar dejošanu, arī dziedāšanu. Jā, iedomājot par pašreizējiem skolēniem, droši vien varētu novēlēt, lai ar viņiem strādātu arī gados jauni skolotāji. Tas skolā ir svarīgi. Pavisam labi būtu, ja mācību iestādē atrastos vieta jaunam speciālistam no Dundagas.

Ārpusskolas piedāvājums ir plašs. Te nu ir tā, ka viena daļa bērnu un jauniešu ir iesaistījušies pilnīgi visur, bet otra daļa — nekur. Būtu lieliski, ja izdotos iekustināt arī tos. Viņi noteikti var. Arī manā klasē tādi bija. Reizēm pasākumos izdevās iesaistīt arī pastāvīgos malā stāvētājus. Tas arī būtu jauniešu dzīves jautājums — ja vienreiz izdodas tādus piedabūt līdzdarboties, tad strādāt tā, lai neatlaistos arī nākamajā reizē.

— Vai tu skolas laikā darbojies arī jauniešu domē?

— Sākumā nemaz nezināju, ka tāda ir. Tad uzzināju, ka tur darbojas Ernests Salcevičs no mūsu klases, ka tur spriež par kādiem pasākumiem. Es tomēr neaizgāju, nejutu tādu aicinājumu. Varbūt tāpēc, ka tur jau bija izveidojusies sava kopība, iespējams, viņi nebija tik atvērti, nenāca uz skolu citus aicināt.

— Šoruden notiks vidusskolas salidojums. Vai tava klase, kas nesen beigusi, ir gatava piedalīties?

— Bijām gatavi jau pirms gada! Vienreiz jau savai klasei sarīkoju tikšanos. Tā ka brauksim.

Almis Auziņš

«Viena daļa bērnu un jauniešu ir iesaistījušies pilnīgi visur, bet otra daļa — nekur. Būtu lieliski, ja izdotos iekustināt arī tos. Viņi noteikti var. Arī manā klasē tādi bija. Reizēm pasākumos izdevās iesaistīt arī pastāvīgos malā stāvētājus. Tas arī būtu jauniešu dzīves jautājums — ja vienreiz izdodas tādus piedabūt līdzdarboties, tad strādāt tā, lai neatlaistos arī nākamajā reizē».

Man ļoti patīk mācīties, bet es gribu, lai mani skolotāji būtu spēcīgas personības. Ja tā nav, tad tas man neder. Koledžā mūs mācīja kāda izbijusi aktrise. Diemžēl neko daudz laba par viņu nevaru pateikt. Dzīves gudrs cilvēks savā profesijā, bet ne pedagogs, pasniedzējs. Tas ir liels mīnuss.

Pašlaik mācos Burdas šūšanas skolā, un man ļoti patīk. Tā ir akreditēta mācību iestāde, tur tiešām profesionāli pasniedzēji māca visu no pašiem pamatiem. Šajā skolā mans radošais gars var izpausties. Augustā būs izlaidums.

— Ja tu šo arodu izvēlēties, tad ar darbu un maizi būsi nodrošināta.

— Jā. Mani radi un draugi gan dažādi at-

Tā jau Rīgā ir tīri nekas. Pašlaik man šķiet, ka negribētos dzīvot tikai pilsētā vai tikai laukos.

Pēc Ziemassvētku izstādes tirdziņa trīs dažādi cilvēki, man nezinot, bija interesējušies par iespēju man strādāt Pāces Vilnas fabrikā. Apstākļi varēja tā iegroziņties, ka es varbūt patiešām būtu tur nonākusi un tātad palikusi Dundagā. Bet pati to uzzināju mazliet par vēlu, kad biju jau sākusi strādāt Rīgā.

— Mūsdienās jauniešu vidū ir izplatīts brīvprātīgo darbs. Kamēr vēl nav ģimenes, var izbraukāt puspasauli. Vai tas tevi nesaisīta?

— Tas ir ienācis prātā. Esmu arī tāpat diezgan daudz ceļojusi. Pašlaik man ir svarīgi

Absolventu aicinājums

2010. gada Dundagas vidusskolas salidojumā izskanēja absolventu aicinājums ar ziedojumiem atbalstīt Dundagas vidusskolas ieceres un projektus. 2015./2016. mācību gada prioritāte ir skolas muzeja izveide un aktu zāles un skatuves aprīkojuma iegāde.

Ar mūsu, Dundagas vidusskolas absolventu, atbalstu šīs ieceres var īstenot. Palīdzēsim realizēt uzsāktos projektus!

Ziedojumu konts

Dundagas novada pašvaldība,
reģistrācijas numurs: 90009115209,
PVN maksātāja reģistrācijas numurs:
LV90009115209,
a/s Swedbank,
banksas kods: HABALV22,
konts: LV05 HABA 0551 0355 5585 9

Lai ziedotu Dundagas vidusskolai, noteikti jānorāda, ka ziedotā summa domāta Dundagas vidusskolai.

Informācija par ziedojuma kontu atrodama Dundagas novada interneta lapā — www.dundaga.lv.

Par zaļu pat vēl zaļāks

Kolkas pamatskolas prezidents

Pagājušajā mācību gadā par Kolkas pamatskolas prezidentu ievēlēja 8. klases skolēnu Kārlī Runci. Puiši laimējās satikt 6. VI Sliteres Ceļotāju dienā, kad viņš *Ūšu* sētā kopā ar draugiem darbojās kā brīvprātīgais. Atvērts, smaidīgs, laipns, pieklājīgs — tāds ir pirmais priekšstats par viņu iepazīstoties.

Kārlis pastāstīja, ka kļūt par prezidenta kandidātu skolā viņu uzaicinājusi Dzintra Tauniņa, direktora vietniece ārpusklases un audzināšanas jomā. Uz šo vietu kandidēja vēl trīs skolēni. Kad notika vēlēšanas, katrs skolotājs un skolēns no 1. līdz 9. klasei uz lapinām uzrakstīja tā kandidāta vārdu, ko vēlētos redzēt par prezidentu. Par to, ka viņš uzvarējis, Kārlis ir gandarīts.

Skolas prezidenta uzdevums ir rādīt priekšzīmi citiem skolēniem. Kārlis arī cenšas to darīt. Kopš viņš ir skolas prezidents, pats vairāk skatās uz savu uzvedību un kļuvis arī cītīgāks mācībās. Kā tas izdodas? Zēns domā, ka diezgan labi. Jautāts, kura ir viņa vājākā vieta, viņš atbild: «Slinks es esmu».

Kaut gan ir labinieks, varētu mācīties vēl labāk. Matemātikā, mācību priekšmetā, kas Kārlim patīk tikpat labi kā sports, gada atzīme bija astoņi. Te nu viņš atzīst, ka tā varētu būt bijusi augstāka, ja ne slinkums...

Viņam ļoti patīk aktīvā atpūta. Mācību gadā spēlēja florbolu, gājis uz koriģējošo vingrošanu pie Anša Roderta, apmeklējis sporta pulciņu, brīvajā laikā kopā ar draugiem spēlēja dažādas sporta spēles.

Šajā pavasarī Kārlis absolvējis arī mūzikas skolu, kur specializējies vokālajā dziedāšanā. Dziedājis solo pāris konkursos, kur ieguvis 2. vietu, un uzstājies skolas koncertos. Taču nākotnes nodomi ar dziedāšanu vismaz tagad zēnam nesaistās. Kārlis piedalās Kolkas

pūtēju orķestrī, kur Viesturs Rērihs viņam mācījis klarnetes spēli.

Jautāts par patriotismu, Kārlis sacīja, ka vairāk to piedzīvo, sekojot līdzi Latvijas sportistu panākumiem. Piederību valstij viņš izjūt arī, izzinot valsts vēsturi no vecāku un vecvecāku stāstiem, kā arī no grāmatām par Latvijas vēsturi.

Ko par skolas prezidentu saka viņa klasesbiedri un draugi?

Elizabete Bordjuga: — Viņš ir uzņēmīgs cilvēks, kuram izdodas motivēt mazākos skolēnus darīt pareizas lietas. Kārlim ir autoritāte, viņu respektē.

Anna Dāvidsone: — Atraktīvs, klasē prot noorganizēt interesantus pasākumus. Pieklājīgs, labi mācās, labas attiecības ar skolotājiem.

Toms Tindenovskis: — Arī es kandidēju uz prezidenta vietu, bet balsoju par Kārlī, jo viņš ir vispiemērotākais. Kārlis prot runāt, visu uztver pozitīvi, ar smaidu. Sadusmot Kārlī var, bet to izdarīt nav viegli.

Novēlam Kārlim vasarā kārtīgi atpūties, lai, atkal uzsākot skolas gaitas, viņš godam varētu pārstāvēt savu skolu un turpināt būt

citiem skolēniem par paraugu.

Diāna Siliņa, Dundadznieka foto

Vairas bērni turpina mācīties

Mēs lepojamies ar mūsu talantīgo režisori, teātra sporta treneri Vairu Kamaru un viņas aizrautīgajiem audzēkņiem. Kaut gan viņi pat valstī sasniedz labus un izcilus rezultātus, aizvien ir iespēja apgūt ko jaunu un augt. Šis gads Vairas bērniem nesis patīkamus pārsteigumus — iespēju maijā Rīgā piedalīties improvizācijas teātra pedagoga no Vīnes Džima Libija meistarklasē, bet jūlijā — Dundagā vokālās mākslas vasaras laboratorijā *Izdziedi vasaru!*

Skatuve ir droša vieta

Meistarklasē pie Dž. Libija mācījās Marks Aukmanis, Alise Dozberga, Atis Bleive, Guntis Egle, Āris Zanders, Lora Egle, Kristis Iesalnieks. Kā pedagogs kopā ar Vairu bija arī Dinārs Neifelds.

Kā atzina Lora, nodarbība bijusi ļoti interesanta, 3 stundas paskrējušas nemanot, pildot dažādus vingrinājumus un spēles, kas pilnveido improvizācijas prasmes. «Džims lieliski spēja apvienot dažāda vecuma jauniešus, dot padomus caur smieklīgiem stāstiem un iedrošināja ikvienu brīvi izpausties un mācīties gan no savām, gan pārējo kļūdām. No nodarbības man vislabāk atmiņā palikušas atziņas, ka «skatuve ir droša vieta» un ka bailes nav nekas slikts, tās pārvarot, mēs virzāmies uz priekšu. Sapratu arī, ka man jāmacās vairāk sajust un izprast, un uzticēties komandas biedriem, jo bieži vien tieši tā pietrūkst, spēlējot teātra sportu». Kā pastāstīja Vaira, mūsu teātra sporta vidusskolas komanda, sacenšoties valsts turnīrā ar 13 citām labākajām vidusskolas komandām, ieguva 2. vietu. Par šo panākumu Dundagas novada dome piešķīra naudas prēmiju, kas tika izmantota, apmaksājot transportu, lai nokļūtu uz Rīgu, uz Dž. Libija meistarklasi. Kā jau esam rakstījuši, arī XI Skolēnu dzies-

• Uzstājas vokālās mākslas laboratorijas Izdziedi vasaru! dalībnieki, priekšplānā — Krista Ludevika.

Visvalža Biezbārža foto

mu un deju svētku laikā Rīgā, Vērmanes dārzā, no 8 labākajām Latvijas komandām mūsējie iekļuva finālā labāko trijniekā un pēc tam spraigā cīņā ieguva godpilno otro vietu.

rijas devās uz Angliju, bet pārējie labprāt pastāstīja par piedzīvoto.

Dienas bijušas piepildītas: četras nodarbī-

Panorāmas telpās mums jāiejušas sporta ziņu lasītāja krēslā, kā arī jāstāv pie laika ziņu kartes un jāpareģo laiks. Aizraujoši! To visu mums liek izspēlēt atraktīvā gide Selgas kundze. No sirds viņai pateicamies.

Muzejā pārņem skumjas — pirmais televīzors, pirmie diktori, pirmie raidījumi, Gustiņš... Visa mūsu jaunība. Televīzijas dzimšanas diena ir 1954. gada 6. novembris.

Rīgas Televīzijas un radio tornis ir augstākais visā Eiropas Savienībā — 368 metri. Svētkos tornī karogu velk jau 30 gadus. Ar slīpo liftu 100 metrus braucam ar ātrumu 2,5 metri sekundē. Augstumā vērojam Rīgas panorāmu. Stabili savā vietā izskatās Stikla kalns. Redzam kuģus jūrā, pat Siguldas bobsleja trasi un Baldones Riekstu kalnu. Laika apstākļi ir piemēroti vērošanai.

Stundu pavadām *Lido* atpūtas centrā. Katrs izvēlas sev pusdienas pēc iespējām un smeķa. Priecājamies par sajūsminātajiem bērniem visapkārt atrakciju parkā. Prieki liek trūkties vecāku maciņiem.

Pēdējā pietura — Getliņi, lielākais cieto atkritumu poligons Baltijas valstīs. Pirms 40

gadiem atkritumus atveda un izgāza. Saindēja zemi un ūdeni. Cilvēki rakņājās pa atkritumiem, pat dzīvoja tur. To visu mums rādīja filmā. 1995. gadā aizņēmas naudu no Pasaulē bankas. Kalnā uzlika māla kārtu, ierīkoja drenāžas slāņus, un vecā kalna attīrīja ūdeni, ielika caurules un ik pēc 7 metriem novadīja gāzi. Tā nonāca elektroblokā, ražoja elektrību. Par naudu, ko ieguva, pārdodot elektrību, 2011. gadā uzbūvēja pirmo siltumnīcu. Tomātus audzē akmens vatē. Stāvus ved no Somijas. Pārlicināties — tomāti ir garšīgi. Apputeksnēšanai izmanto kameņu mājiņās. Vienā namiņā mīt 80 kameņu. Viņas 3 mēnešus strādā, tad aizmieg. Abas siltumnīcas aprūpē 12 darbinieki. Ir veikals. 2016. gadā cels gurķu siltumnīcu. Getliņu teritorija ir plaša, vietas tur pietiek. Ir atkritumu šķirošanas rūpnīca. Lielais kalns ir apaudzis ar zāli, ko noēd aitas.

Paldies mūsu dundadzniekam Uldim Šmēdiņam par vizināšanu! Dižpaldies Ainai Šleineri par iespēju lūkot augstumus un tālumu, kā arī par piepildīto dienu!

Ārija Jāvalde

Visa dzīve man viens ceļojums

Uz dižpilsētu

14. VII agrā rītā, kad termometra stabiņš rāda tikai +7°, drebinādamies kāpjam autobusā — šodien Aina mūs ved uz dižpilsētu iepazīstināt ar tās labumiem.

Pirmā pietura ir Latvijas Nacionālā bibliotēka (LNB), Gaismas pils. Aplūkojam to no ārpusēm, izskaitām stāvus, vērojam, kā īstenta arhitekta latvieša Gunāra Birkerta no ASV iecere celt Stikla kalnu Daugavmalā. Mūs, 48 cilvēku lielo grupu, sadala 3 daļās. Personīgās mantas jānodod glabātuvē, tādēļ nebūs skaitļu un faktu pierakstu. Gides pavadībā izstaigājam stāvu pa stāvam. Aplūkojam retās grāmatas, rokrakstus, Dainu skapi un daudz ko citu vērtīgu. LNB krājumā ir vairāk nekā četru miljonu vienību par Latviju, latviešiem ārzemēs un Latvijā izdoto autoru darbu. Priecājamies, ka ēku cēlušī latviešu celtnieki un izmantots Latvijas bērzs. Silti un skaisti. No skatu laukuma paveras panorāma

uz visām pusēm. Diena ir iesākta ar sajūsmu.

Nākamā pieturas vieta ir 1979. gadā celtā Latvijas Televīzijas augstceltne. Protams, pēc skaistās LNB ēkas šeit redzams īsts padomju laiks gan celtniecībā, gan materiālos. Arī remontiem naudas nepietiek. Televīzijas darbinieki ir radoši un izdomas bagāti. Redzam, kur top mūsu TV1 programmas iecienītie raidījumi: *100 grami kultūras*, *Skats no malas*, *Viens pret vienu*, *Sastrēgumstunda* un *Rīta ziņas* krievu valodā. Mūs ievēd 1. un 2. studijā. Lūkojam, kādus brīnumus uzbūvē vairākas kameras, gaismas un mikrofonu.

Bērnu raidījumu redakcijā mūs ielūdz Lūpes, Vara un Pukša istabās. Tur arī sveicam mūsu šodienas gaviļņus — Evu.

Ne no maizes vien

Gregorikas dienas Mazirbē

6. VIII ar svētku dievkalpojumu, kura liturģiju izdziedāja īpaši krāšņi un svinīgi, noslēgumam tuvojās Gregorikas dienas Mazirbē, Latvijas Evanģēliski luteriskās baznīcas Rekolekciju centrā.

Dievkalpojumā skaisti izskanēja dziedājumi gan latīņu, gan latviešu valodā. Svētrunā mācītājs Kārlis Irbe atgādināja, ka tad, kad lūdzam un slavējam Dievu, mēs neesam kopā tikai ar Kristu, bet esam kopā ar baznīcu, kas triumfē debesīs, kur Dievu slavē nepārtraukti. Tāpēc arī dievkalpojums un ikviena lūgšana ir pieskaršanās tam, kas mūs sagaida debesīs.

Gregorikas dienas notika no 2. līdz 6. VIII, un šīs dienas piepildīja gregoriskie psalmu

dziedājumi, ko gadsimtiem ilgi kopusi benediktiņu klosteru liturģiskā tradīcija. Dalībnieki lāvās neparastam dzīves ritmam: četras reizes dienā viņi tikās stundu lūgšanās Mazirbes baznīcā. Mācītājmuižā klausījās mācītāja Kārļa Irbes lekcijās par praktisko dievbijību, piedalījās Gregorikas dienu mākslinieciskā vadītāja un rīkotāja Guntara Prāņa atraktīvajos mēģinājumos, kā arī iestiprinājās, baudot gardas maltītes. Radošajā vakarā katrs dalījās ar to dāvanu, ko nu kuram Dievs

devis.

Un dāvanu bija papildnam! Kāda sieviete interesanti pastāstīja par pieredzi, dodoties svētceļojumā pa Jēkaba taku. «Kad pienāk 2. un 3. diena, ir slinkums celties, auksts, migla, sāp visas maliņas. Soma ir tik smaga, ka to ienīstu. Kad tomēr sevi pārvāri un noej piecus kilometrus, muskuļi vairs nesāp.

Ceļā tu esi neaizsargāts. Man bail doties ceļā vienai pašai, bet paļaujos uz Dievu», sieviete sacīja. Reiz ceļā sadzirdējusi zvaniņa skaņas un ieraudzījusi aunu, kas viņai tuvojies, aiz sevis vezdams aitu baru. Kur sieviete gājusi, viņš ar baru sekojis... Kad viņa nogurusi un nobijusies apsēdusies, auns pienācis klāt un atklājās, ka dzīvnieku bija vilinājusi tikai maizes smarža.

Guntars Prānis iepazīstināja ar senu instrumentu — rata liru, kas skanēja tik aicinoši, ka kājas pašas cilājās, taču dejas nebija paredzētas. Viņš nospēlēja franču renesanses

un maķedoniešu deju, kā arī kādu austrumniecisku melodiju. Psalmu *Labais gans* gregorikas dienu mākslinieciskais vadītājs un rīkotājs aicināja dziedāt visiem kopā.

Jau pērn pārliecinājos par mācītāju Arta Freipiča un Viļņa Cīruļa lieliskajām aktierdotībām. Šajā reizē viņiem pievienojās vēl divi dalībnieki, lai kopā atraktīvi un radoši izspēlētu pasaku *Sarkangalvīte un vilks*. Savukārt mācītājs Kārlis Irbe visus smīdināja, stāstot anekdotes.

Protams, skanēja dažādi mūzikas instrumenti un emocionāli dziedājumi, kā arī sirsnīga dzeja. Noslēgumā — dziesma, lūgšana par Latviju, un, pieminot notikumus Ukrainā, Tēvreize ukraiņu valodā. Nakts lūgšana izskanēja baznīcā sveču gaismā.

Šīs bija 23. Gregorikas dienas Latvijā un otrās Mazirbē.

Diāna Siliņa

Pasaules elpas pieskāriens

10. VII vakarā Lībiešu tautas namā Mazirbē viesojās divas izcilas latvietes — dejotāja Vija Vētra un rakstniece Nora Ikstena.

Tikšanās ar abām personībām bija pulcējusi piekrastes ciemniekus, dundadzniekus un pat talseniekus. Zāle bija pilna!

Un kā nu ne? Vija Vētra, indiešu deju pildītāja, horeogrāfe un deju mākslas skolotāja, ir viena no retajām pasaulē pazīstamajām izcilajām latvietēm. Viņa dzimusi Rīgā, bet Otrā pasaules kara priekšvakarā devās gūt izglītību Vīnes Mūzikas un tēlotājmākslas akadēmijā, kā arī Vīnes konservatorijas Baleta nodaļā. Vijas Vētras izvēle bijusi indiešu dejas. Tās viņa izdejojusi gan Amerikā, gan Eiropā, gan Austrālijā. Arī Indijā, kur par Viju Vētru uzņemta dokumentālā filma kā pateicību par indiešu deju popularizēšanu pasaulē. Viņa pirmā ieviesa deju baznīcu dievkalpojumos. Vija Vētra ir Triju Zvaigžņu ordeņa kavaliers. 2001. gadā izdota Vijas Vētras un Noras Ikstenas grāmata *Vija Vētra. Deja un dvēsele*.

Tikšanās reizē Mazirbē Nora Ikstena pastāstīja par grāmatas tapšanu un nolasīja pa kādam šī darba fragmentam. Viņa sacīja, ka

• Dejo Vija Vētra.

Daiņa Kārkluvka foto

Radioamatieri pulcējas Dundagā

No 18. līdz 19. VII Dundagā notika 34. Latvijas radioamatieru saiets.

Pirms aplūkot pasākumu, gribu pieminēt Dundagas vidusskolu, kas 60. gadu vidū, pateicoties nu jau aizsaulē aizgājušajām radioamatierim Artūram Zommeram (YL2MT), nodibināja kolektīvo skolas radiostaciju. Tieši tāpēc, ka toreiz darbojās šajā radiostacijā, daudzi tagad pazīstami radioamatieri turpina aizrauties ar radio sportu. Vidusskolā savas pirmās iemaņas radio sportā ieguva Latvijā un pasaulē pazīstami radioamatieri: Andrejs Lūks (YL2ON), Vilnis Mucenīks (YL2BJ), Andris Miķeļšteins (YL3CU), Indulis

Šermukšnis (YL3FX), Juris Seilis (YL3FT). Arī es, Ervins Kritiņš (YL2CQ), pirmās Morzes ābece pamatus apguvu skolas radiostacijā.

Pirms 20 gadiem biju sarīkojis Kurzemes radioamatieru tikšanos. Šogad nolēmu organizēt visas Latvijas radioamatieru saietu. Aicināju visus, arī kādreizējos radioamatierus un tādus, kam šīs intereses ir sirdij tuvas, bet kas nav nodibinājuši savu radiostaciju. Atsaučība bija liela — sestdien bija ieradušies ap 80 viesu, daudzi — ar visām ģimenēm, lai varētu apskatīt un iepazīt Dundagu.

Viens no iemesliem, kāpēc izvēlējos tieši šo laiku, bija iespēja doties ekskursijā uz Irbenes starptautisko radioastronomijas centru, kur drīz noslēgsies rekonstrukcijas darbi un pēc tam centra apmeklējumus ierobežos. Interesenti iepazīnās ar radioastronomijas centra darbību.

Lai gan saieta oficiālā atklāšana bija paredzēta sestdien, 18. VII, daudzi radioamatieri no Igaunijas, Lietuvas, Rūjienas, Alūksnes, Valmieras, Rēzeknes, Rīgas, Liepājas, Aizputes, Saldus un Talsiem atbrauca jau piektdienas vakarā. Tad arī no sirds izrunājāmies. Trīs dalībnieki, kam bija līdzīti ģitāras, uzspēlēja, un radioamatieru priekšnesumi ar kopīgu sadziedāšanos ilga līdz nākamajam rītam. Piektdienas parasti šādos saietos aizrit vissirsnīgāk.

Sestdien pulksten 12.00 saieta vietā pie Mednieku namiņa svinīgi pacēla karogu un atklāja pasākumu. Latvijas radioamatieru līgas valdes priekšsēdētājs Imants Tukleris (YL3CT) deva vārdu novada domes priekšsēdētājam Gunāram Laicānam.

Pēc tam notika Latvijas radioamatieru apbalvošana ar plakātiem, kausiem un diplomiem par izcīnītajām augstajām vietām Latvijas radioamatieru līgas un Baltijas valstu radioamatieru organizētajās sacensībās.

Uzrunas teica arī viesi: Boriss Gnusovs (OH5ZZ) no Somijas, Kuido Lehmetis (ES3AT) no Igaunijas un Andrius Balsis (Balsys) no Lietuvas. Ciemiņš no Lietuvas šī saieta rīkotājam pasniedza ļoti skaistu, tajā pašā rītā no arbūza izveidotu atzinības balvu.

Jau piektdien no saieta vietas darbību sāka radiostacija ar speciālo paziņas signālu YL34HF. YL ir Latvijai piešķirti paziņas signāla prefiksa burti. Ar šo signālu citiem radioamatieriem no 13 valstīm, arī daudziem lietuviešiem un igauņiem, tika stāstīts par Latvijas radioamatieru 34. saietu un tā vietu

tes kļuvusi par indieti, bet savā būtībā dziļi nacionāla, dziļi latviska dvēsele», Viju Vētru raksturoja rakstniece. «Viņa ir kā gājputns, kas pavasarī uz ceriņu ziedēšanas laiku ierodas Latvijā, tad jūlijā vai augustā dodas uz savām otrajām mājām Ņujorkā, viņa vienmēr vēlas atgriezties Latvijā». **Rakstniece uzsvēra, ka Vija Vētra ir unikāla, jo vēl aizvien savos 92 gados dejo.**

Un par to katrs pasākuma apmeklētājs varēja pārliecināties pats. Vija Vētra, tērpusies indiešu nacionālajā apģērbā, basām kājām dejā izstāstīja ne vienu vien stāstu. Man visinteresantāk skatīties bija deju *Krišna un Prada* un čigānu deju *Kuranta*, jo pirms tām dejotāja rādīja žestus un pozas, izskaidrojot to nozīmi, bet pēc tam to visu izdejoja. Tad tas bija ne vien skaists priekšnesums, bet tiešām izdejots stāsts, kura saturam sekoju līdzī, mēģinādama atcerēties, ko katrs žests nozīmē un pauž dejā.

Paldies lieliskajiem ciemiņiem Vijai Vētrai un rakstniecei Norai Ikstenei, pasākuma rīkotājiem Veronikai un Edgaram Milleriem, kā arī Margitai Gailītei par to, ka Mazirbi šajā vakarā bija skūrusi pasaules elpa!

Diāna Siliņa

Latvijā ir reģistrētas vairāk nekā 200 radioamatieru radiostācijas (starptautisks radioamatieru apzīmējums — HAM), no kurām vairāk nekā 80 ir aktīvi Latvijas radioamatieru līgas (LRAL) biedri (līgas interneta mājas lapa: www.lral.lv). Līga ir starptautiskās radioamatieru savienības (IARU — *International Amateur Radio Union*) biedre.

Dundagu.

Valsts akciju sabiedrība *Elektroniskie sakari* apskatei bija atsūtījusi divas savas ar jaunāko tehniku aprīkotās mobilās radio laboratorijas. Elektroniskie sakari ir labs palīgs radioamatieriem, lai palīdzētu atrast un novērst traucējumus radiofrekvencēs. Tie arī kontrolē Latvijas radioamatieru, tāpat kā jebkuras radiostācijas, darbību, lai tās ievērotu likumos noteiktās prasības un neradītu traucējumus citiem radiofrekvenču lietotājiem.

Ap pulksten trijiem pēcpusdienā saieta dalībnieki devās apskatīt Ventspils radioastronomijas centru Irbene, kas atrodas ap 40 kilometru no Dundagas. Kad viņi atgriezās, saieta vietā viņus jau gaidīja launags ar lašu zupu un sviestmaizītēm.

Vēlāk Imants Tuklers uzstādīja un parādīja *Lapsu medību* aparatūru. Paldies viņam par to! Lapsu medības ir orientēšanās, kurās ar speciāliem radiouztvērējiem noteiktā teritorijā, piemēram, mežā, laukā, noteiktā secībā meklē noslēptus nelielus radiatora dītājus. Pēc *Lapsu medību* rādīšanas ļoti pieredzējis radioamatieris Gunārs Auseklis (YL2GD) no Alūksnes pastāstīja par savu pieredzi antenu būvē. Vēl citi dalījās pieredzē, kā izmantot datoru radiosakaros.

Sestdienas vakarā muzikālie radioamatieri izklaidēja savus biedrus. Saiets noslēdzās svētdienas pēcpusdienā. Pēc tam novācām radiostācijas antenu un sakārtojām saieta vietu.

Ervins Kristiņš

• Ervins Kristiņš un Gunārs Laicāns pasākuma noslēgumā.

Foto no Ervina Kristiņa albuma

Raibs kā dzeņa vēders

Pie parka uzsākta būvniecība

Ir sākušies būvdarbi Dundagas parka aizsargjoslā, kur taps a/s *Latvijas valsts meži* biroja ēka.

Uz būvdarbu teritoriju, kur darbus veic SIA *Selva Būve*, devos no Brīvības ielas puses. Pa agrāko taciņu cauri parkam vairs tik nevar, bet būvnieks ir ierīkojis taciņu gar būvdarbu teritorijas žoga kreiso pusi. Lai tiktu būvlaukumā, man nācās sameklēt zilu vagoniņu vai namiņu, pie kura sagaidīja sargs, laipni acinādams pierēģistrēties un izsniegdams man dzeltenu vesti un baltu ķiveri. Otrajā, nedaudz lielākajā vagoniņā vai namiņā tikos ar SIA *Selva Būve* projektu vadītāju Gintaru Dardetu. Viņš pastāstīja, ka biroju ēkas celtniecību un tās labiekārtošanu paredzēts pabeigt līdz nākamā gada 1. VII. Pa

šo laiku dundadzniekiem būs jāpiecieš nelielas neērtības. Par būvdarbu uzsākšanu ir jau izsūtītas brīdinājuma vēstules pieguļošo zemju īpašniekiem. Pa Brīvības ielu līdz tai Pils ielas vietai, kur ozolu aleja ved uz Pils ielu 18, pārvietosies smagās automašīnas ar kravu.

Taču ieguvumu būs vairāk. Blakus būvdarbu teritorijai izveidoto taciņu uzturēs, lai cilvēki varētu iziet. Kad ēka būs uzcelta un teritorija labiekārtota, vecās taciņas vieta būs nobruģēta un pa to atkal varēs staigāt. Kamēr te notiks būvdarbi, celtnieki dzīvos pansijā *Jaundundaga* un pusdienos bistro *Vecā*

• A/s Latvijas valsts meži biroja ēkas Dundagā vizualizācija.

pirts. Piebraucamais ceļš uz biroja ēku būs tur, kur tagad ir ozolu aleja. Ceļš būs pietiekami plats, ar divām joslām un asfaltēts.

A/s *Latvijas valsts meži* biroja ēka būs pirmā šāda veida celtnē Latvijā. Tas ir pilotprojekts, pēc darbu pabeigšanas redzēs, ko varētu vēl uzlabot. Ēka būs no betona, stikla un koka, ar modernu iekšējo aprīkojumu, zaļo enerģiju, siltumsūkņiem un siltuma atgūšanu, vārdu sakot — gudrā māja. Bargākajās ziemās izmantos granul katlus, pārējā laikā gan apkure, gan dzesēšana nāks no zemes siltuma. Būs saules paneļi agregātu darbināšanai, lai nebūtu jāizmanto elektroenerģija. Lietus ūdeņus paredzēts savākt saimnieciskajām vajadzībām. Tur būs vesela sistēma: lietus ūdeņus uzkrās, pārsūknēs un attīrīs.

Projektu vadītājs sacīja, ka pērn konkursā *Latvijas Būvniecības gada balva 2014* SIA *Selva Būve* ieguvusi otro vietu par objektu *New Hanza City*, kas atrodas Rīgā, Pulkveža Brieža ielā. Arī a/s *Latvijas valsts meži* biroja ēkas būvniecības principi būs līdzīgi kā *New Hanza City* celtnē, bet stils būs citādāks. «Šī ēka nākamgad varētu iegūt būvniecības konkursā pirmo vietu», noteica G. Dardets. Dundadznieki par to tikai priecātos.

Turēsim roku uz pulsa un ik pa laikam ziņosim arī par turpmāko celtniecības gaitu.

Diāna Siliņa

Uzziņai

SIA *Selva Būve* ir 2004. gadā dibināts uzņēmums, kura galvenais darbības virziens ir ēku būvdarbu vadīšana un veikšana. Vienpadsmit pastāvēšanas gados uzņēmums ir uzbūvējis virkni dažādus sabiedriskos, ražošanas un dzīvojamos objektus. Pašlaik līdztekus a/s *Latvijas valsts meži* biroja ēkai uzņēmums būvē arī tādus nozīmīgus objektus kā pirmo

privāto daudzprofila slimnīcu Latvijā *ARS*, rekonstruē Murjāņu sporta ģimnāziju, kā arī ir pirmais būvuzņēmums Latvijā, kas būs uzbūvējis objektu — daudzstāvu dzīvojamo ēku kompleksu *Felicity Apartments* Rīgā, ievērojot un izpildot starptautiskos BREEAM standartus (*British Research Establishment Environmental Assessment Method* — pasaulē visbiežāk lietotā metode, ar kuru tiek vērtētas un sertificētas ilgtspējīgi uzbūvētas ēkas).

Sadarbojies radoši, rīkojies — tu varēsi!

Dundagas novada atbalsta biedrībai pēc Kultūras ministrijas projektu konkursa pilsoniskās sabiedrības attīstības un starpkultūru dialoga jomā *iesaistīties Kurzemē! vērtēšanas rezultātiem piešķirts 996,30 € finansējums projekta Sadarbojies radoši, rīkojies — tu varēsi!* īstenošanai.

Projektu īstēnos no 13. VIII līdz 15. X, tajā paredzētas 3 apmācības jauniešiem, novada iedzīvotāju tikšanās un pieredzes apmaiņas brauciens.

Projekta uzdevums ir pilnveidot jauniešu izpratni un zināšanas par dažādām sadarbības un līdzdalības formām pilsoniski aktīvas sabiedrības veidošanā, veicināt viņu iesaistīšanos novada dzīves kvalitātes paaugstināšanā ar iespējām radīt jaunas darbavietas Dundagas novadā.

Mērķgrupa ir novada iedzīvotāji, to skaitā jaunieši ar pabeigtu vidējo vai profesionālo izglītību, kas neturpina mācības, nestrādā vai arī nodarbināti gadījuma rakstura darbos, pašvaldības darbinieki, skolas pedagogi, vietējie uzņēmēji.

Projektu uzsāks jau augustā. Trīs dienu mācībās jaunieši iegūs pamatzināšanas sociālās uzņēmējdarbības jomā, meklēs radošas un inovatīvas biznesa idejas, lai sekmētu to turpmāku attīstību.

Lai noskaidrotu arī citu novada iedzīvotāju viedokli par bezdarba mazināšanas iespējām novadā jeb kādas ir iespējas un perspektīvas uzlabot novada dzīves kvalitāti, plānota iedzīvotāju tikšanās.

Apgūto prasmju un zināšanu nostiprināšanai plānots pieredzes apmaiņas brauciens uz diviem Latvijas augstskolu studentu biznesa inkubatoriem, lai iepazītos ar to darbību, mērķiem, piedāvātajām iespējām īstenot

biznesa idejas, kā arī veicinātu jauniešu iesaistīšanos biznesa inkubatoru aktivitātēs.

Visa projekta laikā jaunieši varēs pelnīt bonusa punktus, un trīs labāko biznesa ideju autori saņems bezmaksas konsultācijas par biznesa plāna izstrādi vai citiem aktuāliem uzņēmējdarbības uzsākšanas jautājumiem, kā arī viņi varēs savas biznesa idejas priekšstādīt Rīgā, saņemot biznesa inkubatoru jauniešu ieteikumus, padomus un norādījumus. Visi jaunieši saņems bezmaksas iespēju piedalīties Latvijas Studentu Biznesa inkubatoru iniciatīvas rīkotajos pasākumos 2015./2016. mācību gadā, kā arī individuāli apmeklēt Rīgas augstskolu biznesa inkubatorus Rīgas Starptautiskajā ekonomikas un biznesa administrācijas augstskolā (RISEBA), Biznesa augstskolā *Turība*, Rīgas Tehniskajā universitātē un Latvijas Universitātē. Vēl jauniešiem būs lieliska iespēja pēc projekta iesaistīties inkubatoru sadarbības tīklā — bezmaksas mācībās, biznesa spēlēs un sacensībās *Biznesa nakts 2016* un *Zibens bizness 2016*.

Mācības vadīs RISEBA Radošo biznesa inkubatora vadītāja Iveta Cīrule, kurai ir ļoti plaša darba un izglītības pieredze valsts pārvaldes, biznesa vides un starptautisko projektu vadīšanas jomā.

Tamāra Kaudze, Dundagas novada atbalsta biedrības vadītāja

Ziņa no Sociālā dienesta

Sociālais dienests informē, ka individuālo mācību piederumu komplektu, ko saņem no Eiropas Atbalsta fonda vistrucīgākajām personām, varētu izdalīt šī gada nogalē. Tas ir saistīts ar to, ka Sabiedrības integrācijas fonds ir pārtraucis 2014. gada XII izsludināto publisko iepirkumu bez rezultāta un tiks sludināts jauns publiskais iepirkums.

Ineta Mauriņa, Sociālā dienesta vadītāja

Sertificēta skurstenšlauķa pakalpojumi.
Tālrunis 29643342.

Labiekārto vidi

Ar Eiropas Savienības Kohēzijas fonda atbalstu Dabas aizsardzības pārvalde (DAP) šogad turpina izbūvēt tūrisma infrastruktūru teju visā Latvijā.

Projektā *Antropogēno slodzi samazinošās un informatīvās infrastruktūras izveide Natura 2000 teritorijās. IV kārtā* DAP ir noslēgusi būvdarbu līgumus par tūrisma infrastruktūras izbūvi Ziemeļkurzemē (SIA *AB Būvniecība*) un Slīteres nacionālajā parkā (SIA *Pretpils*). Daudzviet darbi jau sākušies.

Slīteres nacionālajā parkā Slīterē pie DAP Kurzemes reģionālās administrācijas biroja ierīko grantētu automašīnu stāvlaukumu ar tualeti un uzstādīs velosipēdu statīvu. Savukārt Vaidē top grantēts automašīnu stāvlaukums pie Vaides dīķa, kā arī ciemā uzstādīs norādes un izbūvēs laipas noejai uz jūru

Par stārķu glābšanu

Cilvēki bieži jautā, ko darīt, ja atrasti ievainoti baltie stārķi, nokritusi ligzda, atrasti stārķu mazuli, kas nespēj lidot.

Atrastu savainotu stārķi var nogādāt patversmē, zooloģiskajā dārzā vai arī palūgt veterinārārsta palīdzību. Par veterinārārsta pakalpojumu gan ir jāmaksā, un putns var neizdzīvot, jo stārķi ir ļoti jutīgi un grūti ārstējami.

Atradējiem bez zināšanām veterinārijā vai zooloģijā nevajadzētu stārķi ārstēt vai audzēt un barot stārķēnu. Ne vienmēr izglābtais stārķis spēs patstāvīgi izdzīvot savvaļā, reizēm šādi stārķi, palaisti dabā, ātri vien kļūst kādam par barību, jo ir pārdroši vai arī nav raduši paši sev meklēt iztiku un mirst bada nāvē. Reizēm pēc ievainojuma sadziedēšanas stārķis vairs nespēj lidot un pat pēc veiksmīgas izārstēšanas putnam vajag mūža aprūpi, bet ne visi glābēji to vēlas un var izdarīt. Putni var būt arī neprognozējami, tādēļ cilvēkam bez zināšanām un iemaņām nevajadzētu stārķiem tuvoties — to knābiens var būt diezgan traumējošs.

Patvaļīgi nojaukt stārķu ligzdu ir aizliegts. Par to draud administratīvais sods. Ja stārķu ligzdas, piemēram, traucē elektroapgādei, apdraud māju ugunsdrošību vai cilvēku veselību un dzīvību, to nojaukšana saskaņojama ar Dabas aizsardzības pārvaldi

SIA *Atkritumu apsaimniekošanas saimniecība «Piejūra»* bez maksas savāc makulatūru, kartonu, plēves, plastmasu un elektrotehniku. Braucam klāt. Tālr.: 25706097.

(DAP).

Ja nogāzusies tukša stārķu ligzda, to iespējams atjaunot, izgatavojot un uzstādot ligzdas pamatni.

Cilvēkiem rūp nelaimē nonākuši stārķi, tomēr jāatceras, ka, labu gribot un iejaucoties dabiskajos procesos, stārķiem nodara lielāku ļaunumu nekā tad, ja visam ļautu notikt dabiski. Ja vēlaties savvaļas dzīvniekam palīdzēt, novērtējiet savas iespējas un to, vai palīdzība dzīvniekam un putnam tiešām nepieciešama.

Papildu ziņas var iegūt DAP no Jēkaba Dzeņa, tārunis: 26101389.

Diāna Siliņa, izmantojot DAP materiālus

«Dundadznieks» nr. 8 (201) 2015. gada augusts.

Dundagas novada pašvaldības izdevums, iznāk reizi mēnesī, reģistrācijas nr. 000702696.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV-3270.
Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Gunārs Laicāns, Lauris Laicāns, Aivars Miška, Aldis Pinkens, Visvaldis Radelis, Diāna Siliņa un Smaida Šnikvalde.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos sniegusī amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervējamais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. **Metiens:** 1500 eks.
Internetā: www.dundaga.lv/avize

Dzīve tuvplānā

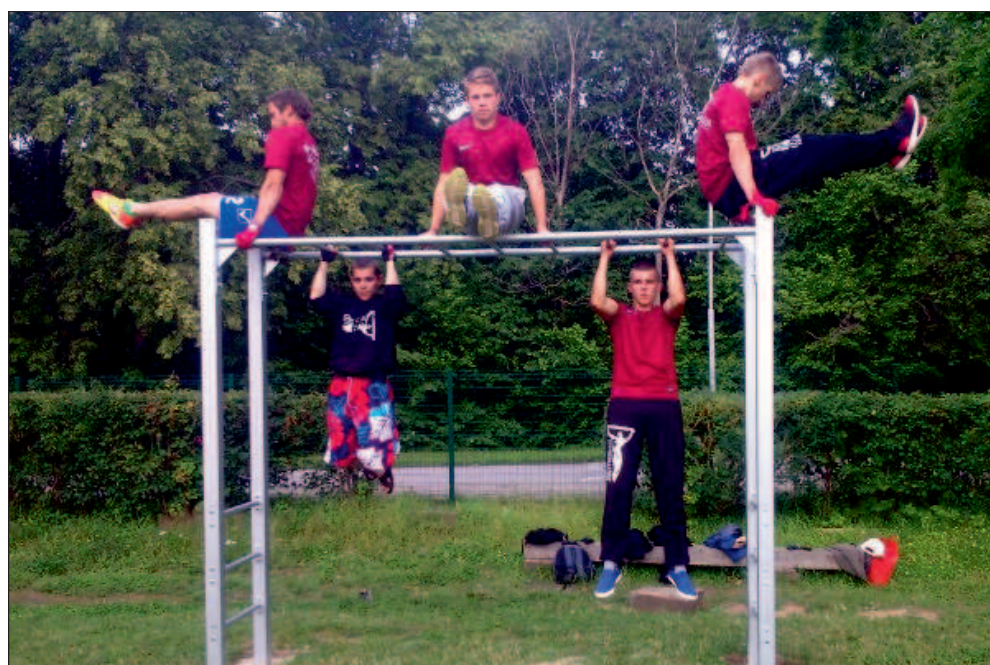
1. VIII pie Šlīteres bākas jau sesto gadu pēc kārtas notika Kukaiņu nakts. Šoreiz tajā ar savām zināšanām dalījās Kristaps Vilks, Voldemārs Spunģis un Dmitrijs Teļnovs. Kad satumsa, iedegās kukaiņu lampas un lidoniši nespēja pretoties gaismas vilinājumam. Pasākumā uz ugunsкура cepa arī *pulķu maizi* un interesenti kāpa bākā.
Andreja Ziemeļa foto

Patvērumu *Kuršu* dzīvoklī uz dažām dienām bija atradusi bez mammas palikusi trīs mēnešus veca lūšu meitenīte. Īsta skaistule! No 5. VIII viņas jaunās mājas ir Rīgas zoodārzā. Lai lūsenītei tur labi klājas!
Alda Pinkena foto

Lībiešu svētkos gan par prieku viesiem uzdziedāja, gan visus kārtīgi apdziedāja suitu sievas. Uz kāpas nostājušās, viņas savu balsi palaida tā, ka reizēm pat priežu galotnes līgojās. Tas, ka starp viešņām nostājusies Līvu savienības vadītāja Ieva Ernštreite, vēl nenozīmē, ka viņa kļūst par suitu sievu. Ieva tikai draudzīgi kopā uzdzied. Viņa ir un paliek uzticīga lībiešu lietai.
Balbas Šuvcānes foto

Jūlijā Mazās skolas stadionā SIA NDR Sport production piegādāja un uzstādīja vingrošanas iekārtas. To varēja izdarīt, pateicoties biedrību iespējai piedalīties un iegūt finansējumu pašvaldības konkursā *Atbalsts vietējo iniciatīvu projektiem*. Šo projektu iesniedza biedrība *Jauniešu klubs Dundaga* un guva atbalstu. Ielu vingrotāji iekārtas jau ir izmēģinājuši.
Foto no Dāvja Vērdiņa albuma

Kādā vasaras dienā Mazirbē, netālu no ceļa un internātpamatskolas, zālītē pie ceļa, parādījās divas koka skudras, kas priecē skatienu. Hm, vai koka skudras nozīmē to, ka tās arī pārtiek no koksnes, piemēram, tās apēdušas šo koku?
Diānas Siliņas foto

Pirmajā sklandrausu festivālā Dundagā meistarklasi dižrausu cepšanā vadīja arī kolciniece Dženeta Marinska. Kaut gan diena bija spraiga, viņa piedzīvoja prieku, ka cilvēki, kas mācījās viņas darbnīcā, bija ļoti ieinteresēti un atsaucīgi. Raušu cepšanas svece zem pūra nav jātur!
Visvalža Biezbārža foto